

RUUSU-RISTI

I/2007

Perustanut 1905 Pekka Ervast

Päätoimittaja Jarmo Anttila

100. vuosikerta

Nro 1 Helmikuu 2007

Jarmo Anttila

Väinämöinen ja vene

Omatunto, Tietäjä, Ruusu-Risti, Feeniks ja Ruusu-Risti. Siinä lehtemme satavuotinen propagandataival teosofisella rintamalla. Juhlimme satavuotishistoriaa vasa nyt, koska 90-luvun alussa Ruusu-Risti-lehti lepäsi jonkin aikaa, eli ei ilmestynyt, mutta heräsi henkiin Feeniksinä.

Nämä lehdet ovat aina olleet varsin pienilevikkisiä. Pekka Ervastian aikana lehti eli suuruudenaikaansa. Tietäjä-lehden tilaajamäärä on ollut parhaimmillaan n. 3000 kpl. Se ei kuulosta suurelta, mutta painetun sanan merkitys 1900-luvun alussa oli

aivan toinen kuin nyt. Lehden lukijoita on ollut silloin huomattava joukko.

Jokaista lehteä on uskoakseni lukenut kolmesta viiteen ihmistä, joten se on ollut lukijamäärä lieene ollut jotakin 1 000 ja 15 000 välillä. Lehdet olivat arvokkaita ja niitä on voitu säilyttää vuosia, ne on siis luettu loppuun, mikä nostaa lukijamäärää entisestään. Teosofinen sanoma levisi Suomen kansaan valtavalla voimalla. Teosofisen seuran jäsenmäärä ja tehden levikki olivat huippuluokkaa suhteessa väkilukuun. Käsitteäkseni on teosofishenkisten seurojen yhteenlaskettu jäsenmäärä vielä tänäänkin suhteessa väkilukuun maailman korkein. Huolimatta kansamme heikkouksista olemme yhä totuudenetsijäkansaa.

Teosofishenkisillä lehdillä, huolimatta niiden pienestä levikistä on ollut tärkeä merkitys tässä työssä. Ruusu-Risti-lehdellä on ollut oma tehtävänsä tässä. Vuodet 1921

– 1934 ovat olleet tietysti hyvin merkittävät, koska silloin lehden päätoimittajana oli todellinen Tietäjä. Pekka Ervastian kielitaito, kansainväliset suhteet ja oma sanoma okkultistien ja salatiiteilijöiden joukossa antoivat lehdelle oman värinsä. Ervastian keskeinen sanoma oli Jeesuksen Vuorisaarnan etiikka. Hän näki, että teosofinen sanoma ihmiskunnan suurista opettajista, uskontojen perustajista, oli evolutionaarinen kehitystie.

Se alkaa Intian risheistä, Veeda-kirjoista, jatkuu alarotujen eli kulttuurikausien myötä Krishnan, Zoroasterin, Gilgamesin, Laotsen ym. kautta lopulta ihmiskunnan kahteen suurimpaan opettajaan tälle ajalle. Nämä olivat Buddha ja Jeesus. Buddha nousi ajattelun kirkkauden myötä aivan uudelle tasolle. Hän näki myötätunnon ja väkivallattomuuden tieksi ihmisen todelliseen ilmennykseen. Ilman hänen esityötään ei olisi Jeesus Nasaretilaisen työ 600 vuotta myöhemmin ollut mahdollinen. Jeesus Kristus vei tuon sanoman siihen syvyyteen, korkeuteen ja kirkkauteen, ettei siihen mielestäni ole enää mitään oleellista lisättävää. Henkisen kehityksen ja kasvun peruspilarit ja – kallio on eettisessä elämänasenteessa. Se avaa turvallisesti tsakrat ja vie ihmisen lopulta siihen, mikä Raamatussa on sanottu, Jumalan kuvaksi. Ei riitä, että ihminen jumaloituessaan nousee taivaalliseen kirkkauteen. Hänen on tuotava taivasten valtakunta, nirvana, maan päälle, kuten Jeesus ja Buddha tekivät.

Ervast osoitti myös, että silloisesta historian käsityksestä poiketen Suomen kansalla on mahtava henkinen menneisyys. Sen ilmentymä on Kalevala. Myös muut teosofiset auktoriteetit kuten H. P. Blavatsky ja Rudolf Steiner olivat tämän huomanneet. Pekka Ervastian ”Kalevalan avain” on mielestäni kirja, jonka tulisi kuulua jokaiseen kotiin peruskirjana. Ervastian mukaan kansamme johtajana hengen maailmassa, kansanhenkenä ja deevana toimii Väinämöinen, kansallishaltijamme. Väinämöinen on omaksunut Buddhan ja Jeesuksen sanoman ja pyrkii hengen maailmasta inspiroimaan kansaansa heidän jalkojensa juureen oppimaan ja opettamaan.

Omaksuin teosofisen maailmankatsomuksen 16-vuotiaana nuorukaisena. Kun luimme ystäväieni kanssa alan kirjallisuutta ja ennen kaikkea Ervastia, kirkastui meille kolme kovaa: nuo äsken mainitut, joita silloin kutsuimme lempinimillä Jeppe, Bude ja Vänni. He olivat tosi kovia tyyppejä. Nyt 37 vuotta myöhemmin en ole muuttanut käsitystäni.

Ruusu-Risti-lehden sanoma on teosofisessa perusopetuksessa, jonka H. P. Blavatsky pani alulle. Ruusu-Ristin perussanoma on Pekka Ervastian opetuksessa henkisen kehityksen tiestä eettisen itsekasvatuksen tienä. Edistyäksesi tiedon tiellä turvallisesti yhden askeleen sinun tulee ottaa kaksi askelta eettisen itsekasvatuksen tiellä. Tämä on ehdoton sääntö.

Elämä on suuri seikkailu, jota ihmi-

nen ikuisena henkiolentona käy. Elämä on koulu, jota jälleensyntymästä toiseen, Karman Herrojen ehdottoman oikeudenmukaisuuden opastuksella käymme. Tätä propagandaa on lehtemme tehnyt sadan vuoden ajan. Onko sillä sitten ollut merkitystä? Ainakin jälleensyntymisusko ja karman käsite ovat levinneet varsin laajalle tässä kansassa. Emme voi tietysti ottaa kunniaa yksin itsellemme; onhan maassamme julkaistu ja julkaistaan muitakin teosofishenkisiä lehtiä. Kaikki kunnia ja kiitos heille ja menestystä tuleville vuosille! uskon kuitenkin, että Ruusu-Risti-lehdelläkin on ollut ja tulee olemaan oma lukijakuntansa tässä joukossa.

Tämän vuoden numeroissa on tarkoitus julkaista lehtemme historiikkia. Olkoon se kiitos ja kunnianosoitus lehtemme tekemiseen osallistuneille kautta vuosikymmenten.

Ruusu-Ristin pitkäaikainen jäsen Heikki Ahonala on lähtenyt taivasmatkalleen 3.1.2007. Hän teki pitkän päivätyön Ruusu-Ristin neuvoston ja hallituksen jäsenenä. Hän toimi myös Ruusu-Ristin johtajana kaksi kolmi-vuotiskautta 1984–1990. Heikki Ahonala oli karismaattinen henkilö, jonka tarmo ja visionäärisyys vaikuttivat laajalti yli seurarajojen. Hän oli vahvasti vaikuttamassa teosofisten liikkeiden ekumeniaan ja rajatiedon alueeseen. Suurimman työnsä hän teki Ruusu-Ristin Kirjallisuusseuran toiminnanjohtajana ja myöhemmin johtajana.

Hänen johdollaan saatiin kaikki Pekka Ervastian kirjat julkaistua. Hän näki tärkeäksi levittää Ervastian kirjoja tähän kansaan. Usein hän totesi niiden olevan se hapatus, joka lopulta hapattaa koko taikinan, kuten Jeesus sanoi taivasten valtakunnasta. Muutama päivä ennen hänen kuolemaansa kävin häntä tapaa-massa. Fyysinen keho oli jo pitkän sairauden murtama, mutta henki kirkas ja terävä, täynnä huumoria. Hänen viimeiset sanansa minulle olivat: ”Ruusu-Risti on arvokkainta, mitä ihminen voi eläessään löytää.”

Minä yhdyn täysin tähän näkemykseen. Se idea, ajatus ja ihanne, jonka pohjalta Ruusu-Risti on syntynyt, on korkea hengen maailmasta tullut inspiraatio. Kuinka hyvin me ihmiset tuota inspiraatiota osaamme toteuttaa. Mitä Ruusu-Risti on ulkoisena järjestönä, onkin sitten toinen juttu. Korkeat ihanteen antavat meille kuitenkin suunnan ja toivon. Siunattua taivasmatkaa, lepoa ja rauhaa olkoon Heikki Ahonalan matka kohti yhä suurempaa kirkkautta.

Suomen tulevaisuus

Pekka Ervast

Suomen tulevaisuus, niin kuin kaikkien kansojen ja jokaisen ihmisyksilön, on ennakolta määrätty siitä yksinkertaisesta syystä, että mikään ei elämässä tapahdu syyttä. Elämässä vallitsee, niin kuin kaikki nykyajan sivistyneet kansat jo uskovat, syysuhteen eli syyn ja seurauksen laki. Kaikki, mikä on ja mikä tulee, on aina seurausta jostakin, mikä on ollut. Sen tähden ei ole ollenkaan yliluonnollista ennustaa jonkun ihmisen tai jonkin kansan tulevaisuudesta jotain. Jos tuntisi kaikki syyt, jotka vaikuttavat määrättyinä hetkenä, olisi ainoastaan luonnollinen laskelma tieto siitäkin, mikä tulee tapahtumaan seurauksena siitä, mikä on. Jos tunnemme jonkun ihmisen perinpohjaisesti, voimme suurella varmuudella ennustaa, minkälaiseksi hänen elämänsä tulee muodostumaan. Ei kuitenkaan aivan ehdottomasti, sillä aina voi esiintyä uusia syitä, jotka muuttavat elämän suuntaa. Yksityisen ihmisen elämässä voi odottamatta tapahtua semmoista ja hänen sielussaan voi puhjeta semmoisia ominaisuuksia, joista emme vielä näe oireita, niin että hänen elämänsä saattaa muuttua toisenlaiseksi, kuin mitä osaamme ennustaa sen nojalla, mitä tunnemme. Tämä sääntö – vai sanommeko sitä poikkeukseksi säännöstä – pitää paikkansa myös kansojen suhteen. Jonkin kansan historiassa voi tapahtua seikkoja, sen maan luonnos-

sa voi sattua mullistuksia, jotka saavat kansan kulkemaan suuntaan, jota emme ennustamisen hetkellä aavista. Sen tähden emme kykene täysin varmasti piirtämään kenenkään ihmisen tai kansan tulevaisuutta.

Aikomukseni ei ole tänään hämmästyttää teitä uusilla ja ennenkuulumattomilla ennustuksilla Suomen tulevaisuuden suhteen; ennustusten tai toisin sanoen johtopäätösten tekemisen jätän pikemmin jokaisen kuulijan omaksi asiaksi. Omasta puolestani haluaisin vain huomauttaa muutamista tosiseikoista, joita emme saa jättää huomioon ottamatta, jos tahdomme luoda itsellemme käsityksen Suomen tulevaisuudesta.

Tällä en väitä, ettemme kykenisi ennustamaan suoranaisia tapahtumiakin, jotka suuren yleisön silmissä näyttävät uskomattomilta. Tiedämmehän miltei jokainen omasta kokemuksestamme, että on olemassa profeetallista ennakkotietoa tulevista tapahtumista. Voimmehan esim. nähdä unta henkilöstä, jonka tulemme kohtaamaan, tai kirjeestä, jonka tulemme saamaan. Voimme vielä unessamme lukea kirjeen sisällön, joten tunnemme sen, kun kirje saapuu.

Niinpä Suomen tulevaisuuden suhteen ei vuosisadan alussa ollut niinkään yliluonnollista henkimaailmasta päin tietää, että Suomen kansa oli pian tuleva itsenäiseksi kansaksi ja Suomen

valtio suvereeniksi valtioksi. Uskon mielelläni, että yksi ja toinen tunsi hengessään semmoista tulevan. Samaten varmaankin moni täällä Suomessa tunsi hengessään, että tulisi maailmansota, että Eurooppaa uhkasi vaikea aika. Omasta puolestani huomasin, että vuodetkin olivat melkein tarkalleen määritettävissä.

Maailmansota alkaisi 1912 ja Suomi tulisi itsenäiseksi 1915. Ja kun vuonna 1910 tein kiertomatkan teosofisissa loosheissa Suomessa, varoitin veljiä siitä, että Suomi tullessaan pian itsenäiseksi kaipaisi uuden isänmaan rakentamisessa siveellisesti ja henkisesti voimakkaita yksilöitä, minkä tähden meidän kaikkien oli hyvä kasvattaa itseämme hengessä ja totuudessa. Vuonna 1915 minulta kysyttiin: ”Miten on asian laita, Suomi ei olekaan itsenäinen, vaikka väitit sen tulevan?” Vastasin: ”Vuosiluvut ovat nähtävästi vaikeat määritellä, mutta minusta tuntuu, että koska maailmansota ei alkanut vuonna 1912 kuten oli ennustettu vaan vuonna 1914, niin tahdon profetoida, että Suomi tulee itsenäiseksi vuonna 1917. Sekin asia on lykkääntynyt kaksi vuotta eteenpäin.” Tähän tyydyttiin ja sanottiin: ”Katsotaan.” Ja katso, v. 1917 Suomi

tuli itsenäiseksi Venäjällä tapahtuneen vallankumouksen ohella, vaikka varsinainen itsenäisyys alkoi vasta seuraavana vuonna.

Mutta palatkaamme asiaamme. Tarkoituksemme ei ole nyt ennustaa vaan luoda silmäys muutamiin tavallisesti huomaamatta jääviin edellytyksiin,

joista kuitenkin Suomeamme tulevaisuus suuresti riippuu.

Suomea ajatellesamme tarkoitamme tavallisesti tätä näkyväistä Suomea, näitä näkyviä ihmisiä, jotka elävät tässä näkyväisessä maailmassa. Mutta se ei riitä, jos tahdomme jotain tietää kansamme tulevaisuudesta. Tämä näkyväinen maailma kyllä kaiken toteuttaa, tässä tulee kaikki näkyviin, mutta

syyt ja edellytykset eivät ole ainoastaan tässä. Me ihmiset olemme ainoastaan yhtenä tekijänä luomassa tulevaisuutta – erinomaisen tärkeänä tekijänä kyllä, sillä Suomenkin tulevaisuus voi muodostua toisenlaiseksi, kuin miksi sitä on ”jumalien neuvostossa” hahmoteltu, ellemme osaa ottaa vaarin niistä näkemyksistä ja kuiskeista, joita henkemme vastaanottaa korkeammalta taholta. Jos kiinnitämme katseemme vain tämän näkyväsien elämän arvoihin ja toiseikkoihin, ei kansamme tulevaisuus

Ekman: Väinämöinen

muodostu semmoiseksi, kuin se on korkeammalla taholla ihanteena nähty. Mutta mikäli todella uskomme ylhäiseen johtoon, näkymättömän maailman olemassaoloon, kuolemanjälkeiseen elämään, jumalallisiin voimiin ja Jumalaan, sikäli kansamme tulevaisuus voi muodostua niin kauniiksi, kuin sen kaikista parhaimmat ja nerokkaimmat yksilöt joskus ovat välähdykseltä nähneet. Olemme vastikään tulleet itsenäiseksi, suvereeniksi valtioksi ja kansaksi. Sen tähden elämä meiltä kysyy: mitä tahdotte nyt Suomesta tehdä? Meidän hartioillamme lepää vastuu; meidän, jotka nyt elämme, tulee jättää tulevalle polvelle oma näkemyksemme Suomen tulevaisuudesta, näkemys, joka voi heitä inspiroida, niin että he vuorostaan voisivat tunkea katseellaan vielä, syvemmälle.

Kun siis tahdomme luoda itsellemme näkemyksen eli käsityksen Suomen tulevaisuudesta, niin ottakaamme ennen kaikkea huomioon se seikka, että tämä näkyväinen maailma on vain toinen puoli elämästä; toinen puoli on näkymättömän, meidän ruumiillisille silmillemme näkymättömän, mutta ei suinkaan millään tavalla olematon, todellisuutta vailla oleva tai edes näkymättömän niille aisteille, jotka meissä voivat kehittyä ja

muutamissa ovat kehittyneet ja joiden avulla me tajuamme ja havaitsemme tätä toista maailmaa, jota sanomme henkimaailmaksi. Ottakaamme siis huomioon, että elämme näkyväisenä ihmiskuntana täällä Suomessa ja että meidän kanssamme elävät täällä Suomen eläimet, kasvit, metsät, joet, järvet, kivet, koko tämä kaunis, elävä maa – elävä, sillä eihän mikään ole kuollutta luonnossa. Mutta ottakaamme samalla

huomioon, että täällä meidän kanssamme elää myös näkymätön Suomi. Kun katseemme tunkee esiripun taakse, näemme, kuinka täällä meidän keskellämme elävät ensiksikin kaikki meidän vainajamme. Eihän ihminen kuole silloin, kun hänen ruumiinsa kuolee. Hän elää. Suomen vainajat ovat myöskin täällä mukana, ja kuinka paljon enemmän heitä on! Me olemme ainoastaan pieni osa siitä Suomen

suvusta, joka elää tässä meidän maassamme. Enemmistö elää maamme näkymättömässä ilmapiirissä: ihmisten ja eläinten vainajat. Eivätkä he ole ainoat. Näkymättömässä maailmassa ympäröi meitä toiseksi lukematon joukko mitä ihanimpia haltioita ja luonnonhenkiä. Nykyajan ihmiset eivät usein niitä näe, mutta jos muistatte, tulee kansamme usko haltioihin näkyviin vanhoissa suo-

malaisissa runoissa. Ei mikään luonnossa ollut kuollutta, kaikkialla oli elämää, kaikkien ilmiöiden takana oli mitä erilaisimpia haltiaolentoja, yhtä eläviä heidän mielestään kuin konsanaan eläimet tai ihmiset. Ja kolmanneksi: kuinka paljon on semmoisia olentoja, joita meidän täytyy sanoa enkeleiksi, jotka todella ovat pitkälle kehittyneitä henkiolentoja, ihmisiä eivätkä kuitenkaan ihmisiä, jumalia eivätkä kuitenkaan palvottavia jumalia vaan meidän ihmisten veljiä, vaikka samalla enkelimäisen puhtaita, suuria, kauniita, jaloja ja viisaita. Voisimme sanoa heistä: he edustavat Suomen soittoa ja laulua, Suomen runoutta ja taidetta, uskontoa ja filosofiaa, sanalla sanoen koko aatteellista maailmaamme, vaikuttaen kansallishenkeämme inspiroivana voimana. Ja ikään kuin kaikkien näiden enkeleiden johdossa on se merkillinen olento, jonka meidän runoilijamme ovat aavistaneet olevan ja jota he ovat nimittäneet Suomen suojelusenkeliksi. Olemme tottuneet pitämään heidän näkyjään ja aavistuksiaan satuina ja runollisina mielikuvina, mutta tunnustakaamme suoraan: Suomen suojelusenkeli on olemassa, Väinämöinen elää, ja me nimitämme häntä myös Suomen kansallishaltiaksi. Hän, tuo ihmeellinen, on kuvaamattoman syvä ja korkea jumalallinen olento, joka on ottanut johtaakseen tätä meidän kansaamme henkisesti, valvoakseen sen askeleita historiallisesti, elääkseen mukana sen elämässä, inspiroiden sitä sekä henkilökohtaisesti että enkelein

ja haltiain avulla ja ottaen itse vaikutuksia vastaan sekä fyysisesti eläviltä että kuolleilta suomalaisilta. Hän, tuo enkeli, ei ole tyranni tai yksinvalti, joka voisi sormellaan viitata, millä tavalla on tehtävä. Ei hän pakota ketään tekemään niin kuin hän tahtoisi, hän ainoastaan nähdessään, kuinka pitäisi olla ja kuinka meidän pitäisi menetellä, inspiroi eläviä ja kuolleita. Hän aivan kuin laulaa meille meidän omassatunnossamme, että meidän pitäisi kuunnella sen kuusen kuisketta, jonka juurella on meidän asuntomme. Pakottaa hän ei voi. Ja hän taas uudestaan ottaa vastaan, mitä me hänelle annamme. Jos emme kuule emmekä kuuntele hänen kuiskeitaan, vaan menettelemme oman parhaimman maallisen ymmärryksemme mukaan, hän ottaa siitä oppia: ehkä hän suree, ehkä hän itkee, mutta hän yrittää uudestaan.

Kun ajattelemme Suomen tulevaisuutta, täytyy meidän ottaa lukuun kaikki nämä olennot, jotka elävät Suomessa, tekevät työtä Suomen puolesta ja omalla elämällään ja työllään luovat Suomen tulevaisuutta. Emme mitenkään saa unohtua ajattelemaan, että me yksin olemme luomassa Suomea. Ei, vaan kaikki me yhdessä – ”elävät” ja ”kuolleet”, luonnonhengen ja enkelit – rakennamme Suomelle tulevaisuutta. Sen tähden emme mitään varmaa osaa sanoa Suomen tulevaisuudesta, ellemme saa tietää, millä tavalla nämä eri tekijät toimivat.

Meistä voi usein näyttää siltä, että elämä maan päällä on sattuman varassa.

Ainakin se kulkee omaa latuaan; emme saata sitä komentaa emmekä ohjata. Vaikka ihmiset, joita kadulla kohtaamme, rientävät ohitsemme kukin omissa kiireissään ja huolissaan, omissa pyyteissään ja puuhissaan, niin ettei heillä tunnu olevan mitään yhteistä, ajaa heitä jokaista sama salaperäinen elämän välttämättömyys. Ja yhdessä he sittenkin muodostavat järjestetyn yhteiskunnan, jossa jokaisella näyttää olevan oma paikkansa. Mutta verrattain harvat tekevät tietoisesti työtä Suomen tulevaisuuden puolesta.

Jos luomme silmäyksen vainajien maailmaan, huomaamme niin ikään, että ainakin alkupuoli, tosin verrattain lyhyt aika, vainajien elämästä kuluu samanlaisessa sokeassa välttämättömyyden tilassa. Kaikkien kuolleiden täytyy näet henkimaailman esikartanossa puhdistua synneistään, vioistaan, himoistaan ja itsekkäisistä pyyteistään. Tämä kuuluu elämän luonnolliseen kulkuun. Kun ihminen siirtyy tältä näyttämöltä rajan toiselle puolelle, hänen täytyy jättää hyvästi persoonalliselle itsekkyydelle; silloin ei käy enää leikkittely päinsä, silloin täytyy luopua kaikesta, mitä sanomme synniksi. Tietysti tämä puhdistus on jokaiselle erilainen ja eripituinen. Mutta

heidän käytyään sen koulun alkaa heille ihmeellinen, monivivahteinen työ Suomen hyväksi – työ, jonka laatu riippuu siitä, mitä vainaja on maanpäällisessä elämässä harrastanut. Voisimme sanoa hänen taivaissa kutovan lointa maanpäällisten harrastustensa siveellisistä ja henkisistä langoista. Vainajien maail-

massa on ikään kuin määrätietoisempaa toimintaa, siellä todella tehdään työtä Suomen tulevaisuutta silmällä pitäen, sillä siellä noudatetaan johtajien ja opettajien neuvoja. Siellä työ on enimmäkseen yhteistyötä, siellä ei ole huolta jokapäiväisestä leivästä ja toimeentulosta kuten täällä, siellä voidaan huomio kohdistaa suurem-

piin asioihin.

Mutta sekin työ vainajien maailmassa on vielä heikkoa ja haparoivaa verrattuna siihen työhön, mitä enkelit ja heidän johtamansa haltiat tekevät. Nämä työskentelevät määrätietoisemmin, sillä he näkevät selvemmin, minkä puolesta on työtä tehtävä. Vapaasta ja iloisesta rakkaudesta enkelit auttavat ja seuraavat kansallishaltiaa, joka kuin kuvastimessa näyttää heille päämäärän ja ihanteen.

Meidänkin, jos tahdomme saada

käsityksen Suomen tulevaisuudesta, pitää kääntyä enkeleiden ja kansallishaltioiden puoleen ja kysyä heiltä: Mikä on se päämäärä, jonka te tälle kansalle asetatte tai jonka olette saaneet korkeammalta taholta Suomen tulevaisuuden ihanteeksi? Jos sen saamme tietää, silloin saamme ohjelman omalle elämällemme ja silloin ehkä näemme, että me emme täällä maan päällä eivätkä vainajat henkimaailmassa kykene luomaan sen kauniimpaa ja korkeampaa kuvaa Suomen tehtävästä kuin ne enkelit, jotka meitä inspiroivat ja jotka ovat kaiken takana. Kysykäämme siis heiltä. Mitä he vastaavat?

Näin sanoo Suomen suojelusenkeli, näin maamme kansallishaltia: Tullos, kansani, siksi mitä olet: tietäjäkansaksi, joka et miekan vaan hengen ja sanan voimalla hallitset itseäsi ja maailmaa.

Hämmästyttääkö meitä tämä vastaus? Ehkä ensi kuulemalta mutta ei varmaankaan asiaa pohdittuamme. Sillä varmasti oma sydämemme puhuu samaa kieltä. Entä mitä meidän runoilijamme, kirjailijamme, taiteilijamme sanovat – he, jotka näkemyksinä ja aavistuksina ottavat vastaan inspiraatioita niiltä olennoilta, jotka salassa tekevät työtä tämän kansan tulevaisuuden puolesta? Muistammehan, ettei kukaan runoilijoistamme ja näkijöistämme, jotka jotain ovat aavistaneet Suomen tulevaisuudesta, ole koskaan sanonut, että Suomesta tulisi valloittajakansa, sotijakansa, joka miekan avulla nousisi valtaan maan päällä, alistaen ikeensä alle toisia maita ja kansoja ja ehkä valis-

tuksen nimessä niitä sortaen. Kaikki he ovat päin vastoin nähneet, että jos Suomesta jotain tulee, tulee siitä sivistyskansa, joka elää rauhassa maan päällä ja on esimerkkinä kansojen joukossa levittäen ympärilleen ei maallista mahtia vaan henkistä valoa. Juuri tämän inspiraation ovat näkijämme saaneet Suomen suojelusenkeliltä, sillä hän meidän kansallishaltiamme näkee asiat tässä valossa. Hän on, niin kuin voimme sanoa ja niin kuin historiallinen tosiseikka on, antautunut Kristuksen palvelukseen. Suomen kansan sielun sisimmässä elää siis halu olla Kristuksen palvelija. Se on kansallishenkemme syvin piirre. Jos otamme siitä vaarin, osumme oikeaan. Meitä johtaa henkisesti meidän Väinämöisemme, ja hän on Kristuksen palveluksessa. Sen tähden hän ei voi ajatella mitään maallista mahtia miekan ja sodan muodossa, hän ei mitään semmoista saata haaveilla, eikä se ole hänelle mieluista. Hänen tulevaisuudenkuvanaan on ainoastaan onnellinen kansa, todellisesti onnellinen kansa, joka elää maan päällä kuin paratiisissa, kansa, joka tämän maan on muuttanut Jumalan puutarhaksi. Silloin on maan päällä toteutunut unelma Jumalan valtakunnasta, jossa Isän tahto täytetään niin maassa kuin taivaissa.

Tämä ihanne myös antaa ohjelman kansamme nykyiselle elämälle. Suomen kansan tulisi täysin tietoisesti asettaa oppi ja sivistys, tiede ja taide, uskonto ja henkinen elämä aineellisten arvojen yläpuolelle. Jos ihailemme maallista komeutta ja ulkonaista loistoa, silloin

elämme vielä pinnalla, silloin emme vielä ole tunkeutuneet oman kansamme henkeen. Mutta kun ymmärrämme, että meidän suomalaisina tulee aito kalevalaiseen tapaan antaa korkein arvo tiedolle, valolle, kauneudelle, hyvyydelle, oikeudelle, jaloudelle – kaikelle mikä on henkisesti ylevää – silloin osumme oikeaan. Sitä mahtavat voimat kansamme sisäisessä elämässä harrastavat. Ja niin monet, monet vainajistamme, suurmiehistämme, ovat ymmärtäneet kuoltuaan tämän seikan vielä selvemmin kuin eläessään maan päällä. Siellä he tuonpuoleisessa maailmassa sangen tietoisesti tekevät työtä juuri sen puolesta, että mekin tässä näkyväisessä maailmassa ymmärtäisimme, mikä todella on oleva elämämme sisältö ja päämäärä. Jos nyt vielä jonkin aikaa olemme historiallisesta välttämättömyydestä, ulkonaisten olojen pakottamina valmiit ylläpitämään sota-

laitosta, on tämä kuitenkin kansamme elämässä ohimenevä ilmiö, sillä toisenlainen on meidän tehtävämme Euroopassa. Ei miesten kunnia ole siinä, että saavat kuolla ase kädessä, eikä nuorukaisten siinä, että oppivat marssimaan uljaasti ja ryhdikkäästi. Sama rohkeus, sama ryhti on saavutettavissa toisella tavalla. Kaikissa kansoissa on jo alettu harrastaa urheilua, ja yli koko maailman käy uusi tuulahdus: aseet pois! Järjestelmällinen urheilu ja voimistelu kasvattaa pojista sankareita, ja miesten kunnia on elää ja kuolla viljelyksen näkyväisiä ja valistuksen näkymättömiä siemeniä kylväen.

Tulkaamme hengen, sielun ja ruumiin sivistyksessä onnelliseksi kansaksi, joka levittää onnea ympärilleen, silloin saamme myös kansana nähdä, mikä uusi elämä ja tehtävä odottaa meitä Euroopan ja maailman näyttämöllä.

Ruusu-Risti 1928

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry:n sääntömääräinen vuosikokous

Sunnuntaina 8.4.2007 klo 10.00
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki

TERVETULO!

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseuran hallitus

Hurahtamisesta valaistumiseen

Mauri Lehtovirta

Alkuun on varmasti syytä määritellä, mitä tarkoitan näillä otsikon käsitteillä. Hurahtamisesta ja valaistumisesta on ihmisillä paljon mielikuvia, mutta suurin osa niistä, jos ei kaikki, on vain mielikuvia. Ne eivät perustu omaan kokemukseen. Ja sitten on todellisuus, itse koettu. Sitä on vaikeata kuvata, mutta jotain siitä voi sanoa. Tällä hetkellä ymmärrän, että kysymys niin hurahtamisesta kuin valaistumisestakin on saman ilmiön eri asteista.

Hurahtaminen on hiukan epämääräinen ja arkinen käsite, mutta yleensä sillä tarkoitetaan ns. uskoon tulemistä. Se on aina ihmisessä kokonaisvaltainen

"Naurava Buddha"

*Ajallemme tyypillistä on,
että ihmiset vierastavat, kaihtavat ja pelkäävät näitä molempia,
sekä hurahtamista että valaistumista
- ennen muuta tietysti hurahtamista.
Paradoksaalista kyllä aikamme ihmiset
myös rakastavat ja kaipaavat,
suorastaan janoten ponnistelevat kohti näitä molempia.*

tajunnantilan muutos, joka seuraa siitä, että henkinen todellisuus avautuu tai "ilmestyy" ihmiselle ja puhuttelee tätä. Näin tapahtuu myös valaistumisessa. Tästä teosofia puhuu, ja myös useat itäiset traditiot. Niissä sanotaan, että ihminen on päässyt kosketuksiin

oman korkeamman minänsä kanssa, puhutaan myös Kristus-tietoisuuden syntymisestä. Mutta ero on siinä, että valaistumisessa ihminen on aina selkeämmin tietoinen siitä, mitä hänelle tässä kokemuksessa on tapahtunut.

Ajallemme tyypillistä on, että ihmiset vierastavat, kaihtavat ja pelkäävät

näitä molempia, sekä hurahtamista että valaistumista – ennen muuta tietysti hurahtamista. Paradoksaalista kyllä aikamme ihmiset myös rakastavat ja kaipaavat, suorastaan janoten ponnistelevat kohti näitä molempia. Ja on ihmisiä, jotka jossain elämäntilanteessa haluavat hurahtamisen uhallakin tulla uskoon, koska se on usein viimeinen mahdollisuus pelastautua tuholta, esim. alkoholismilta, rikosten aikaansaamasta umpikujasta tai vaikkapa helvettitiloja aiheuttavasta huumekoukusta. Me kaikki tiedämme, että se on yleensä viimeinen pelastuskeino. Ihmisen omat voimat ovat jo lopussa, tahto ei riitä, ihminen on syvässä ahdingossa. Kyseessä on usein ainoa tie kuiville.

Jotkut taas henkissään pyrkimyksissään pelkäävät nimenomaan tätä hurahtamista niin paljon, että ovat mieluummin valmiita jättämään kaikki pyrkimyksensä sille tasolle, että vain päässään jäävät teoretisoimaan asioita ja tieteellisen viileästi tutkimaan elämän suurimpia mysteerioita. Tämän tien ääripäässä näemme tapauksia, joissa ihminen on valmis ennemmin luopumaan elämästään kuin antautumaan tällaiselle kosmiselle kokemukselle, kun pelkää joutuvansa naurunalaiseksi entisten ystäviensä silmissä.

Tässähän on kysymys siitä, että joidenkin ihmisten on tavattoman vaikea nöyrytyä Elämän edessä. Yleisesti ottaen kuitenkin hurahtaminen, niin kuin sanakin ilmaisee, näyttäytyy ulkopuolisille yleensä selittämättömänä sekoamisena. Ihminen on selvästi joutunut tekemisiin voimien kanssa, joita hän ei hallitse.

Myös valaistumista pidetään meidän aikanamme vieraana ja sitä oudoksutaan. Se on käsite, joka tulee muualta kuin omasta kirkollisesta traditiostamme. Sitä pidetään etäisenä, itämaisena

tai jonkinlaisena new age -haihatteluna. Se voi ajatuksena houkuttaa ja siitä voidaan leikillisesti puhua itseään sivistyneinä pitävissä piireissä. Siinä on jotain hienoa, se voi tuntua tavoiteltavaltakin, mutta se tahtoo jäädä liian etäiseksi ja vieraaksi niin tavallisille duunareille kuin koulutetuillekin: ”Kuinka minä raitiovaununkuljettaja tai tekniikan lisensiaatti nyt voisin jotenkin valaistua?

Mitä se on?” ”Enhän minä mikään joo-gi tai profeetta ole; ei se minulle kuulu; mitä lienee koko valaistuminen, usko-vaisten humpuukia, kuvitelmia?”

Lähtöoletukseni koko tässä kysymyksenasettelussa ”hurahtamisesta valaistumiseen” on kuitenkin – toistan sen vielä – että kysymys on saman asian eri variaatioista, eri asteista. Se mikä molemmissa tapauksissa ja kaikissa

tajunnanlaajenemiskokemuksissa on olennaista, on ensiksi se, että ne ovat puhtaasti subjektiivisia, henkilökohtaisia kokemuksia. Ja toiseksi, oikeastaan edellisestä seuraten näitä kokemuksia on hyvin vaikea pukea sanoiksi. On totta, että ihminen on silloin tekemisissä voimien kanssa, joita hän ei hallitse. Se on myös se, mikä tässä koko asiassa yleisesti ja kautta linjan meitä pelottaa.

Näistä kokemuksista on myös puhuttu ja kirjoitettu paljon. Muistan kun professori Jaakko Hämeen-Anttila kertoi islamin perusteista ja sufilaisuudesta, joka on esoteerista islaminuskoa. Hän sanoi, että islamissa ei saa puhua

tävät Korkeinta Voimaa, Luoja, Alalahia, Jumalaa, Buddhaa jne. – millä tahansa nimellä me tätä korkeinta voimaa kutsummekin. Ihmisen henkinen kasvu voidaan nähdä osana luonnon evoluutiota, sanoo ekofilosofi Henryk Skolimowski. Evoluutio näyttää Skolimowskin mukaan pyrkivän jatkuvasti tuottamaan yhä monimutkaisempia ja herkempiä organismeja. Ihminen voi ajatella olevansa evoluution korkeimmalla portaalla, mutta eivätkö portaat jatkukaan tästä? Onko ihminen elollisen kehityksen huippu?

Sanoin, että henkisen tien portaat ovat askelmia ihmisen todelliseen ku-

*Kun kosminen todellisuus puhuttelee ihmistä,
Jumala puhuttelee ihmistä,
se ei ole tavallinen vaan tavaton kokemus.
Se jos mikä on äärimmäinen, ”extreme-kokemus”*

Jumalasta, Jumalan kokemisesta, ja siksi islamissa on valtavasti kirjallisuutta joka puhuu tästä asiasta kiertoilmaisuin ja vertauskuvin. Tämä kertoo myös siitä, että ilmiö on tuttu eri uskonnoissa. Ehkä siitähän, että kaikilla uskonnoilla on yksi ja sama Jumala.

Kertomuksia on niin monia, koska kokemuksia on monia. Kaikille kokemuksille on ominaista se, että tällaiset suuren voiman kokemisen hetket, tällaiset nousun hetket, sanoisinko portaat henkisellä tiellä, ovat askelmia ihmisen todelliseen kukoistukseen. Kaikki nämä kukoistuksen asteet ylis-

koistukseen. Kun me näitä portaita tarkastelemme, on hyvä muistaa vanha totuus, että ihminen ei ole fyysinen olento, joka on täällä kokemassa ajoittaisia välähdyksiä hengestä, vaan että jokainen meistä on henkinen olento, jonka koti on hengen valtakunnassa ja jonka tehtävä on tulla siitä tietoisesti täällä maailmassa ja kasvaa ilmentämään hengen valtakuntaa ja sen lainalaisuuksia omassa elämässään. Toisin sanoen meidän työmme on tuoda hengen valtakuntaa tänne, jotta me kaikki pääsisimme kasvamaan tästä pimeyden, väkivallan, vihan ja kaikkinaisen kärsi-

myksen maailmasta veljeyteen, rakkauteen ja valoon.

Sanoin, että hurahtaminen – tai uskoon tuleminen, jos käytämme sitä ilmaisua – pelottaa. Ja valaistuminenkin pelottaa, ei kuitenkaan samalla tavalla eikä niin paljon, koska se ei ole niin ”lähellä”. Niin sanottu tavallinen ihminenhan voi ajatella näin: ”No saat- taan olla, että vielä voisin vaikka uskoon tullakin, mutta ei ole pelkoa, että minä valaistuisin.”

Pelon ohella tässä asiassa on toinen puoli. Uskoon tuleminen, valaistuminen – yleisnimityksenä voisi käyttää ilmaisua tajunnan laajeneminen – on poikkeuksetta sen kokeneiden ihmisten mukaan ihaninta, tärkeintä ja merkittävintä, mitä ihmisen elämässä

vaan tavaton kokemus. Se jos mikä on äärimmäinen, ”extreme-kokemus”

Jos ajatellaan, että kyseessä on ihmisen tietoisuuden tai tajunnan laajeneminen, niin sitä ilmaisua käytettäessä voi asettaa vertailuun hurahtamisen ja valaistumiskokemuksen erot. Oikeastaan voisin käyttää tämän ohella ilmaisua tietoisuuden kirkastuminen. Se on välähdys todellisuudesta, jota me emme täällä harhan maailmassa näe. On olemassa toinen, todellisempi ja merkityksellisempi todellisuus, joka on ikään kuin näkyvän maailman takana ja joka mystisesti lomittuu tähän näkyvään maailmaan ja myös ohjaa näkyvää maailmaa. Joukkomitassa tajunnan laajeneminen on ilmeisesti tapahtunut kirkastusvuorella Jeesuksen kuoleman

*Kukaan meistä ei osaa sanoa, milloin on se hetki,
jolloin Jumala tai Pyhä Henki haluaa ihmistä puhutella.
Mutta kun ihminen tähän puhutteluun antautuu,
kun hän sallii, rukoilee tai tahtoo koko sydäimestään
Jumalan puhuttelevan itseään,
voi tajunnan valaistuminen tapahtua.*

voi tapahtua. Riippumatta juuri edes kokemuksen subjektiivisesta sisällöstä totuuden verhon raottuminen, koko ihmisen tietoisuuden kirkastuminen, on aina elämässä mullistava kokemus. Täytyy muistaa, että kyseessä on tapahtuma, josta käytetään nimitystä uudelleen syntyminen. Kun kosminen todellisuus puhuttelee ihmistä, Jumala puhuttelee ihmistä, se ei ole tavallinen

jälkeen. Mika Waltari kuvaa tätä tapahtumaa lumoavasti, suorastaan mystisellä taidolla upeassa romaanissaan Valtakunnan salaisuus.

Useimmiten kai tosiaasia on se, että me emme tiedä päivää emmekä hetkeä. Herran tiet ovat tutkimattomat. Kukaan meistä ei osaa sanoa, milloin on se hetki, jolloin Jumala tai Pyhä Henki haluaa ihmistä puhutella. Mutta kun

ihminen tähän puhutteluun antautuu, kun hän sallii, rukoo tai tahtoo koko sydämeästään Jumalan puhuttelevan itseään, voi tajunnan valaistuminen tapahtua. Jumalallinen kirkkaus, viisaus ja totuus valaisee silloin ihmisen tajunnan. Tämä viisaus ja valo tunkeutuu ihmisen tajuntaan kaikella voimallaan ja yrittää kaikella loistollaan, kuvillaan ja rajattomilla mahdollisuuksillaan näyttää ihmiselle, mikä on maailman-kaikkeuden todellisuus, mikä on ihmisen elämässä, sinun elämässäsi tärkeää. Se on se totuuden kirkas valo ja ilo, joka herättää ihmisen unesta ja paljastaa jotain maailmankaikkeuden todellisuusluonteesta.

Mutta teemamme kannalta tänään on tärkeintä nähdä, että se valo valaisee vain sen tajunnan sisällön, mikä ihmisen päässä on. Ihmisen tajunta-aparaatti ei voi ottaa vastaan enempää valoa ja viisautta kuin mitä hänen tajuntansa kykenee ymmärtämään ja vastaanottamaan, vaikka tässä tilanteessa siltä tuntuisikin. Teosofisen seuran perustaja, mestarien oppilas Helena Petrovna Blavatsky kuvaa valaistumista oivallisesti. Hän vertaa ihmisen normaalitilaa pimeään huoneeseen, jossa ihminen haparoi esineiden keskellä yrittäen löytää maailmasta ja elämästä jotain järkeä ja järjestystä. Valaistumisessa tapahtuu se, että Joku sytyttää valon huoneeseen, jolloin kaikki näyttäytyy uudessa valossa ja huoneessa ovat kaikki tavarat paikoillaan ja kohdallaan.

Hurahtamisessa ongelma syntyy tämän tapahtuman jälkeen, ja se on siinä,

että hurahtavalla ihmisellä ei ole yleensä juuri mitään selkeää käsitystä elämän tarkoituksesta. Hän on enemmänkin karttanut hengellisyyttä – henkisyysdestä puhumattakaan. Hän on saattanut viettää vaikka minkälaista elämää, kulkenut niin sanottua laveaa tietä, tai on niin nuori, että asiat eivät vielä ole ehtineet hahmottua. Hänellä saattaa olla jonkinlainen kuva siitä, miten esimerkiksi kirkko on selittänyt näitä asioita. Kun tällainen ihminen kokee elämän pimeissä huoneissa aikansa kompuroiduaan joutuneensa nurkkaan ja rukoo avuksi Jeesusta tai jotain, mitä muistaa viimeisessä hädässään, saattaa hänen kohdalleen osua uskon tulemisen armo. Jumalainen tajunta valaisee tuon ihmisen tajunnan, ja hän näkee hetken sisäisen huoneensa kirkkaassa valossa.

Silloin ihminen alkaa etsiä selitystä tälle ihmeelliselle tapahtumalle, eikä hän tiedä muuta selittäjää kuin kirkon tai jonkin lahkon: helluntaiseurakunnan tai Jehovan todistajat. Nämä kaikki selittävät ihmiselle, että nyt sinä olet pelastunut. ”Jeesuksen sovintoveressä sinä olet puhdistunut. Nyt sinun täytyy julistaa muillekin tätä Jumalan pelastumistapahtumaa ja armoa.” Ja ihminen jää tämän selityksensä kanssa tähän. Me näemme näitä ”hurahtaneita” tuolla asematunnelissa ja kaduilla huitelemassa: ”Jeesus pelastaa!”, ”Ottakaa Jeesus vastaan, ettette joudu kadotukseen!” jne.

Heidän ilosanomansa, valtava onnen ja autuuden kokemuksensa voi

supistua ahtaaksi, ahdistavaksi, mustavalkoiseksi henkilökohtaisen pelastumisen sanomaksi ja toisaalta – siltä näyttää – myös tuomion sanomaksi. Ihminenhan tuntee, että minä tässä vain olen pelastunut ja muut eivät. Ongelmana on kirkon dogmi, että toiset pelastuvat ja toiset joutuvat iankaikkiseen helvetin tuleen. Tämähän selittää hyvin myös sen, miksi ”hurahtaneisiin” suhtaudutaan niin penseästi. Ajatelkaa itse, että joku tulee kirkkain silmin julistamaan teille evankeliumin

se, että tajunnanlaajenemisen vaikutus ihmisen tajunnassa hiipuu, niin valo pikku hiljaa himmenee. Vaikka totta kai joskus voi käydä onnekkamminkin: ihminen saa oikeanlaista opastusta hengellisiltä veljiltään. Mutta ns. uskontojen uhreja on myös paljon.

Jospa sitten katsomme ja yritämme ymmärtää jotain siitä, mitä voi tapahtua valaistumisessa. Haluaisin kutsua ihmistä, joka voi valaistua, totuudenetsijäksi. Tällainen ihminen hakeutuu tai joutuu elämän kuljettamana tilantei-

Valaistuminen on usein valtava kosminen ykseyden kokemus. Ihminen tuntee luissaan ja ytimissään uuden voiman. Hän on yhtä kaikkien maailman ihmisten kanssa. Hänen lukemiensa pyhien kirjojen viisautta alkaa hänelle vähitellen paljastua. Hänen sydämessään vallitsee rakkaus ja anteeksianto.

ilosanomaa: ”Ota sinäkin Jeesus sydämeesi, niin pelastut!” No mitenäs sen siinä nyt otat? Ja jos et ota, niin olet iankaikkisesti tuomittu, joudut kadotukseen ja helvettiin, jossa on loputon itku ja hammasten kiristys! Ei ole kovin hyvin nykyaikaan sopiva markkinointikampanja tällainen Jeesuksen myyminen kadulla. Ulkopuolisten penseyden lisäksi tämä hurahtanut ihminen voi vielä joutua vaikeuksiin omiensakin kanssa. Häntä saatetaan painostaa niin, että hänen on pysyttävä siinä seurakunnassa tai lahkossa. Sen ulkopuolella ei ole pelastusta. Kun tähän liittyy vielä

siin, joissa totuus elämän tarkoitukselta ja ihmisen ja Jumalan paikasta siinä alkaa kiinnostaa häntä. Hän tietää tai ainakin uskoo ja aavistaa, että totuus ei ole vain yhden uskonnon tai uskontokunnan omaisuutta. Totuuden täytyy olla jotain enemmän, jotain kattavampaa. Hän tutkii uskontoja ja maailmankatsomuksia, filosofiaa jne. Lopulta tutkimukset ja kirjat eivät enää vie eteenpäin. Kirjojen sisältämiä ohjeita ja suurten viisaiden mestareiden etiikkaa on pakko alkaa toteuttaa käytännössä. Asioiden totena pitäminen, se, että uskot ajatuksissasi että jokin asia on näin

– se ei ole uskoa. Se on totena pitämistä. Todellinen usko on toimintaa ja tekoja.

Tällä tiellä, jota teosofiassa sanotaan puhdistuksen tieksi, totuudenetsijä voi joutua tilanteeseen, jossa hän käsittää, että hänen omat voimansa eivät riitä. Hän on liian heikko. Hänen täytyy saada apua. Tällaisessa tilassa hänelle voikin tulla apu. Jumalainen viisaus valaisee hänen tajuntansa, ja hän saa kokea valtavan taivaallisen voiman ja ilon tunteen. Hän on astunut elämänsä suurimman askeleen henkisellä tiellä. Hän ymmärtää, mitä on armo. Hän näkee miten tärkeää on rakkaus, veljeys. Valaistuminen on usein valtava kosminen ykseyden kokemus. Ihminen tuntee luissaan ja ytimissään uuden voiman. Hän on yhtä kaikkien maailman ihmisten kanssa. Hänen lukemiensa pyhien kirjojen viisaus alkaa hänelle vähitellen paljastua. Hänen sydämessään vallitsee rakkaus ja anteeksianto.

Tämän jälkeen tietysti nousee vähitellen kysymys: ”Mitä sitten?” Valaistuneenkin ihmisen ongelma nimittäin on se, että hän ei kovin kauaksi aikaa voi jäädä näiden korkeiden kosmisten energioiden valtaan. Ymmärtäisin niin, että useimmissa tapauksissa tämä valtava ykseyden ja rakkauden täyttämä valaistumiskokemus totuudenetsijässä himmenee, mutta jos hän osaa hyödyntää sitä elämässään, hänelle jää valtava henkinen pääoma, talentti, jota hän voi käyttää monenlaiseen rakastavaan palvelutyöhön: sosiaaliseen auttamiseen, opettamiseen, luovaan työhön jne.

”Valaistumiskokemus on kuitenkin eri asia kuin valaistuminen”, valaisi minua ystäväni Petri. Kokemus on hetkellinen ja ohimenevä, ja jättää yleensä ns. pysyvän muistijäljen mutta rupeaa haalistumaan. Kokemus on yleensä muistutus edellisissä elämissä saavutetuista vihkimyksistä eli ns. kannustusvilautus. Valaistuminen taas on ns. lopullinen tajunnan laajentuminen, joka on pysyvä tila. Luonnollisesti sen syvyys ja taso syvenee ja muuttuu, mutta siinä on selkeä ero edelliseen. Huone-esimerkkiä jatkaakseni: valaistumiskokemus voisi olla vaikka taskulampun hetkellinen väläytys tai valojen räpsäytys. Valaistuminen on taas sitä että valot ovat pysyvästi päällä – aina.

Tällaisessa ns. Kristus-tietoisuuden leimahduksessa on sekä hurahtamisessa että valaistumisessa yhteisiäkin tekijöitä. Toisaalta niissä ja niiden seurauksissa nimenomaan on sellainen suuri ero, että jos ns. hurahtanut tai uskoon tullut ihminen omassa tietoisuudessaan ajattelee pelastuvansa ja pääsevänsä kuoleman jälkeen taivaaseen – hänet on lunastettu, hän on päässyt perille – niin valaistumisen kokemuksessa taas ihminen tulee kokonaan uuden elämän alkuun. Hän tulee ensi kerran vakuutuneeksi niistä valtavista kosmisista kehitysmahdollisuuksista, jotka hän on kirkkaasti oivaltanut ja jotka nyt alkavat avautua hänen edessään, askelina kohti uusia tajunnallisia kokemuksia, kosmisia kehitysmahdollisuuksia, joita hän hengessään kokee ja tuntee olevan tämän tavattoman voimaannuttavan

kokemuksen jälkeen.

Saattaa nyt näyttää siltä, että minä väheksyisin uskoon tuloa ja pitäisin vain valaistumista tavoiteltavana. Asia ei ole näin ja on näin. Tajunnan laajeneminen kaiken kaikkiaan hurah- tamisesta valaistumiseen saakka on luonteeltaan syvästi paradoksaalinen tapahtuma (niin kuin koko elämämme syvimmiltään on).

Kun Jumala puhuttelee ihmistä, joka ei tiedä Jumalasta juuri mitään, ja kun Jumala puhuttelee ihmistä, josta Hän tietää kaiken, on tulos ihmisen tajunnassa aina paradoksaalinen. Se on tilanne, jossa tapahtuu valtavia yllätyk- siä. Se on täydellisen sisäisen voiman ja luovuuden säkenöivä hetki, jossa ihmi- nen voi oivaltaa minuutin aikana kym- meniä tai satoja totuuksia. Lukematto- mat asiat voivat valjeta hänelle yhdessä hetkessä. Tunnepuolella tajunnan laa- jeneminen on aina universaalisen rak- kauden kokemus. Se on valtava. Se on hämmäntävä, sillä rakkaus on Jumalan keskeinen olemuspuoli. Tämä rakkau- den kokemus hävittää ihmisestä pelon. Asematunnelissa pyörivä hurahtanut- han on uskomattoman rohkea. Ei hän mitään pelkää. Hän julistaa sitä, minkä tuntee tietoisuudessaan oikeaksi.

Onnellista ja samalla valitettavaa on, että hurahtaminen yleensä aina jakaa ihmiset. Pelastus koskee hurahtaneella häntä itseään ja hänen uskonveljiään. Muut joutuvat iankaikkiseen kadotuk- seen. On selvää, että tällainen julistus alkaa ennen pitkää syödä julistajansa omaakin voimaa ja uskottavuutta. On

aika paradoksaalista, että tajunnan laa- jentumisen kokenut julistaja puhuu- kin omia ja kavereittensa uskonvaraisia tai- vasteluja. Hän on aivan oikeasti tullut ”uskoon”. Mutta hän ei usko tietoon. Hän uskoo vain että usko, jonka hän on saanut tässä kokemuksessa tai sen seurakunnallisessa selityksessä, pelastaa hänet iankaikkiseen elämään.

Totuudenetsijä taas on kuullut ja puhdistumisen tiellä pitänyt kiinni sii- tä uskosta, siitä etiikasta, joka kiteytyy esim. Jeesuksen sanoissa: ”Ei jokainen, joka huutaa ’Herra, Herra’ pelastu, vaan se joka tekee minun taivaallisen isäni tahdon.” Totuudenetsijä uskoo tä- hän ja uskoo myös sen, että tämä usko voi johtaa tietoon. Hän panee tämän uskonsa koetukselle puhdistuksen tiel- lä harjoittaessaan suuttumattomuutta, mielen puhdistamista, kielen hillintää, pahan vastustamattomuutta ja ihmisen rakastamista; näitä viittä käskyä, jotka Jeesus meille vuorisaarnassaan antaa. Sanassa sanotaan, että ihminen tutkii jumalallisia syvyyksiä. Suomalaisetkin tietäjät sanovat, että ihminen voi päästä totuuden tietoon. Ihminen – jokainen ihminen – voi päästä henkilökohtai- seen kosketukseen Kristuksen kanssa. Tämä on tavoite: henkilökohtaiseen kontaktiin.

Tässä äsken kuvatussa erossa kiteytyy ikiaikainen jako: toisaalta Kristus mei- dän puolestamme, ”Kristus pro nobis” – eli Kristus on kuollut meidän puoles- tamme ja sovittanut kaikki syntimme – ja toisaalta Kristus meissä, ”Kristus in nobis”: kosminen Kristus, Jumalan

poika, Jumalan täydellisyyskuva ihmisestä, joka on ollut aikain alusta olemassa ja kätkeytynä meidän jokaisen sydämeen. Se on se, josta aikain viisaus puhuu ihmisen korkeampana minänä. Tämä kosminen Kristus, tai niin kuin Blavatsky sanoo ”Kristus-prinsiippi”, on Jumalan ikaikainen, elävä alkukuva täydellisestä ihmisestä. Tämä on se henkinen prinsiippi, joka laskeutui Jeesukseen Jordanin kasteessa. Jeesuksesta tuli Kristuksen täyttämä, mutta Jeesus on eri asia kuin kosminen Kristus. Tämä on vaikea asia, mutta halusin se kuitenkin tässä ottaa esille. Pekka Ervast selittää tätä asiaa monessa kirjassaan.

Kristus meidän puolestamme – tämä kirkon dogmi johtaa kirkkoinstituution keksimään sijaissovitusajatuksen, siihen, että Jumalan pojan kuolema ja usko siihen pyyhkisi pois kaikki sinun syntisi.

Teosofian lanseeraama ajattelu, jota sanotaan aikain viisaudeksi, taas lähtee siitä, että tämä Jumalan kuva on meissä; ihminen on luotu Jumalan kuvaksi. Se on Kristus meissä. Sen tietoon tuleminen avaa portit taivasten valtakuntaan, josta Jeesus puhuu ja joka on tietoisuuden ja henkisen voiman, henkisen toteutumisen tila. Siitä lähdetään eteenpäin uusin voimin uudella rakkaudella, uudella toivolla, auttamaan ihmisveljiä. Ei käännättämään ketään vaan lohduttamaan, lisäämään ymmärrystä, vahvistamaan ihmisiä sillä tiedolla, että maailmaa hallitsee järki, sopusointu ja rakkaus. Kun tämä ”hurahtanut”, ”pelastunut” on omasta mielestään päässyt

perille, on tajunnan laajentumisen valaistumisessa kokenut totuudenetsijä vasta päässyt kunnolla alkuun, tielle joka avaa valtavat kehityksen mahdollisuudet, uudet valaistumiset uusissa elämissä, ihmisen täydellisyyskehityksen kohti omaa ihmisyyttään ja kohti omaa jumaluuttaan.

Tajunnan laajenemisessa ihmistä koskettaa aina universaalinen rakkaus. Ja kaikessa rakkauden kosketuksessa on aina jotain samaa, ihan maallisenkin lemmen kosketuksessa eli rakastumisessa. Keskeistä on rohkeus antautua, päästää irti omavaroisuudestaan, siitä, että minä hallitsen ja kontrolloin tätä prosessia – uskallus heittäytyä rakkauden kannateltavaksi. Siinä prosessissa on tärkeintä tahto ja motiivi. Ihminen on silloin siinä tilanteessa, että hän tahtoo sanoa kirkkaasti ja koko sydämellään: ”Tapahtukoon sinun tahtosi”. Jumala ei ole silloin jossain kaukana vaan ihmisessä itsessään.

Tajunnan laajentumisessa tapahtuva antautumisen kokemus on aina autuaallinen riippumatta siitä, kuinka kauan se kestää. Sinä astut siinä omalta osaltasi ehdoitta vastaan sitä rakkautta ja vapautta, joka vapauttaakin sinut aivan uudenlaiseen, ennalta aavistamattomaan tilaan: tilaan, jossa rakkaus on elävänä sinussa ja tunnet mitä todellinen vapaus on. Tässä valtavassa rakkauden kokemuksessa sinä olet arvokas. Sinun elämälläsi on merkitys. Sinulla on tehtävä. Olet ottanut elämän vakavasti. Nyt Elämä vastaa sinulle ja näyttää sinulle, mitä se todella on. Sinä otat vas-

taan vapauden, rakkauden ja vastuun ja alat tehdä siitä näkyvää todellisuutta tähän maailmaan. Mitä tietoisempi on mieli, sitä suurempi on valaistumisen anti ja sitä selkeämpi on yleensä myös viesti, jonka tässä kokemuksessa saa.

Kaikki edellä sanottu oikeastaan vain painottaa sitä seikkaa, että on aivan olennaista ja tärkeää se, minkälainen on tajunnansisältösi ja ymmärryksesi tila, miten olet sitä kehittänyt, miten olet tajuntaasi puhdistanut ja minkälaisia tavoitteita olet itsesi suhteen asettanut. Jokaisen, joka saa taivaallisen viestin, on syytä tulkita sitä hiljaisuudessa, tarkkaan ja perusteellisesti oman ymmärryksensä mukaan. Paradoksaalista tietysti on, että uskoon tulo ja ”hurahtaminen”, tajunnan kirkastuminen tai valaistuminen ovat

mistoliiton puheenjohtajaa sekä ortodoksinunnaa, sisar Kristodoulia. Sisar Kristodouli oli jo nuorena lähtenyt ortodoksiseen luostariin Kreikkaan. Varhaisessa aikuisiässä hän koki siellä valaistumisen ja antoi sen tuoman valtavan voiman, varmuuden ja ilon purkautua ja tulla esiin luostarissa. Hän uskoi, että kaikki muutkin ovat kokeneet Jumalan puhuttelevan heitä. Mutta ei siellä luostarissa ollutkaan ketään sellaista, ja luostarin johdon tilannearvio oli, että sisar Kristodouli oli mennyt sekaisin. He halusivat panna hänet sairaalaan ja palauttaa Suomeen, ja niin tapahtuikin. Täällä asia vähitellen selvisi ja sisar palasi takaisin luostariin, koska se oli hänen kutsumuksensa.

Lopuksi haluaisin vielä sanoa erään asian, joka liittyy valaistumiseen, hu-

*Katsokaa ympärillenne, mitä muuta maailma kaipaa kuin rakkautta.
Mutta me nukumme emmekä haluaisi herätä,
vaikka unemme ovat aika ajoin painajaismaisia.
Herääminen tarkoittaa muutosta ja muutos on pelottava.
Suurin osa meistä elää vielä unessa.
Työtä on paljon mutta työntekijöitä vähän.*

kaikki aina Jumalan armolahjaa, ja hän varmasti tietää, mikä on oikea hetki tälle tapahtumalle.

On tietysti sääli, että uskontojen ja kirkkojenkaan piirissä ei välttämättä ymmärretä, mitä tajunnanlaajenemiskokemuksessa tapahtuu. Tyypillinen esimerkki oli jokin aika sitten tv-ohjelmassa, jossa haastateltiin vasem-

rahtamiseen ja kaikkiin senkaltaisiin ilmiöihin, joille meillä ei ole edes nimeä – haluan sanoa asian, josta puhuminen aina näyttää jäävän vähäiseksi.

Se liittyy siihen, että toiset jäävät vähälle ja toiset saavat henkisiä kokemuksia. Toiset uskaltavat ottaa Kristuksen vastaan ja toiset eivät, ja ne jotka eivät uskalla ovat kateellisia niille,

jotka uskaltavat ja saavat. Tässä meidän kansallinen helmasyntimme useinkin näyttäytyy, tai yritetään pitää piilossa, mutta jossain tilanteessa se kuitenkin pulpahtaa esiin. Haluan sanoa: kateut-tahan tämä on ja se on synty! Ja ikävintä ja samalla paradoksaalista on, että tämä synty on aivan turha.

Miksi se on turha, jos ihminen ko-kee tajunnan laajenemisessa upeimman ja onnellisimman asian, jonka hän voi elämässään kokea? Vastaan tähän: siksi että universumissa vallitsee kosminen laki, laki jossa ei ole porsaanreikiä. Se laki on se, että pidemmälle päässeet aina auttavat niitä, jotka eivät ole vielä yhtä pitkällä. Siksi meidän planeettaamme autetaan, ei uhata, ulkoavaruudesta. Siksi meidän pisimmälle ehtineet sisaremme ja veljemme tunnetaan poikkeuksetta siitä, että he osaavat erityisen hyvin lohduttaa, auttaa, kantaa toisten taakkoja. Katsokaa Jeesusta, katsokaa Mahatma Gandhia, äiti Theresaa, katsokaa Veikko Hurstia. Mitäpä ihmeen kadehtimista näissä ihmisissä on, jotka meitä kaikin keinoin itseään säästämättä yrittävät palvella. Yrittäähän se hu-rahtanutkin palvella, mutta ei oikein ymmärrä eikä osaa. Hän on vain täynnä sitä riemua ja siihen sotkeutuu.

Kosminen auttamisen laki on rakkauden laki, joka on maailmassa näkyvän todellisuutemme takana. Ja siinäkin, vaikkemme sitä näe, se vallitsee. Siksi on tärkeitä, että silmämme avau-

tuisivat sille rakkaudelle, rakkauden laille, jota me loppujen lopuksi kaikki kaipaamme. Katsokaa ympärillenne, mitä muuta maailma kaipaa kuin rakkautta. Mutta me nukumme emmekä haluaisi herätä, vaikka unemme ovat aika ajoin painajaismaisia. Herääminen tarkoittaa muutosta ja muutos on pelottava. Suurin osa meistä elää vielä unessa. Työtä on paljon mutta työntekijöitä vähän.

Vanha Zen-tarina kertoo mestarista ja oppilaasta: Oppilas oli opiskellut viisautta mestarinsa jalkojen juuressa pitkiä aikoja. Väsyneenä ja turhautuneena hän eräänä päivänä sanoi mestarilleen: ”Mestari, sano minulle vihdoinkin, olisiko mitään, mitä voisin tehdä että valaistuisin?” Mestari vastasi hänelle: ”Oppilaani, yhtä vähän kuin voit vaikuttaa siihen, että aamulla aurinko nousee, voit vaikuttaa siihen että valaistuisit.” Oppilas vastaa yhä turhautuneempana: ”No miksi sitten tämä opiskelu sitten vain jatkuu ja jatkuu?” Ja mestari vastaa: ”Jotta sinä olisit hereillä, kun aurinko nousee.”

KUTSU VUOSIJUHLAAN

Kaikki Ruusu-Risti ry:n jäsenet kutsutaan täten 86. Vuosijuhlaan
pääsiäisenä 6-8.4. 2007
Ruusu-Ristin Temppeliin, Merimiehenkatu 31, Helsinki

OHJELMA

Pitkäperjantai 6.4

Klo 10.00	Vuosijuhlan avaus
13.00	Kahvivilaisuus
18.00	Installaatio; uusien jäsenien vastaanotto. (Ovet suljetaan klo 17.45!)

Lauantai 7.4

Klo 12.00	Suurneuvoston sääntömääräinen vuosikokous
13.00	Ruusu-Ristin Neuvoston sääntömääräinen vuosikokous
15.00	Kansalliskongressi looshijäsenille

Sunnuntai 8.4 (pääsiäispäivä)

Klo 10.00	Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry:n sääntömääräinen vuosikokous
12.00	Pääsiäismatinea; erillinen ohjelma
14.00	Vuosijuhlan päätös

Avajaisten yhteydessä kootaan jäsenmaksun toinen erä.
Matineaa lukuun ottamatta tilaisuudet ovat maksuttomia ja tarkoitettut vain jäsenille.

Ruusu-Risti ry:n johtaja ja hallitus toivottavat kaikki veljet sydämellisesti tervetulleiksi Vuosijuhlaan!

Heikki Ahonala – visionääri ja uudistaja

Anne Paalo

Ruusu-Ristin perustaja Pekka Ervast järjesti Terijoella kesäkurssin samana vuonna kun Heikki Arimo Ahonala syntyi Viipurissa. Syntymäpäivä oli 7. maaliskuuta ja vuosi 1927, ja perheelä oli tapana viettää kesää Terijoella. Myöhemmin perheeseen syntyi toinen poika – Juhani.

Heikki Ahonala ei koskaan tavanut Ervastia, mutta Ervastin esoteerisen koulun oppilas Martta Putkonen oli Elma ja Martti Ahlövlin perhetuttu. Heikki kertoi Martti-isän kautta rantaan testanneen poikansa jälleensyntymismuistia, jolloin hän oli kertonut isälleen asuneensa joskus jurmassa. Itse hän mietti, muistiko hän todella jotain vai vastasiko isänsä mieliksi näin ja kuinka olisi keksinyt näin erikoisen asian omasta päästään.

Heikin elämä oli tapahtumarikasta ja välillä oli rankkoja vaihteita. Poika sai kokea sodan, isän menetyksen 12-vuotiaana, evakkomatkan Karjalasta ja vastuun nuorena omasta toimeentulosta, mutta sota merkitsi molemmille pojille enemmän mahdollisuuksia kuin kauhuja. Heikki oli isänmaallinen ja uskoi Suomen voittoon. Hän lopetti koulun, liittyi Sotilaspoikiin Viipurissa ja sai ensimmäiseksi tehtäväkseen ulkoiluttaa komendantin koiraa. Myöhemmin Leppäkoskelta Heikki kirjoittaa äidilleen Viipuriin: ”Taas oli hälytys. Veimme lapset pommisuojaan ja ammuim-

Heikki Ahonala
s. 7.3.1927 k. 3.1.2007

me metsästyskiväreillä vihollisen lentokoneita ja sitten me sotilaspojat siirryimme vartioimaan rautatiesiltaa kiväärin kädessä.” Ruotsissa sotalapset Jussi ja Heikki kokivat yltäkylläistä hyvinvointia, joka oli heille uutta.

Ensimmäisiä työpaikkoja oli metsätyömaa Turengissa, jossa Heikki 12-vuotiaana toimi kymppinä sadalle osin rikollisen taustan omaavalle aikuiselle. Takataskussa oli nimismiehen luovutettava pistooli ja hän vahti työntekoa ja lukolla suljettua ruokavarastoa. Kiipulassa Heikki työskenteli tomaattihuoneissa 50 venäläisen sotavangin kanssa. Värisokeuden takia hänet alennettiin

kasteluhommiin, koska ei erottanut kypsää tomaattia raa'asta.

Ravintolamaailma kutsuu

Heikki seisojalle alle kouluikäisenä Viipurin Torkkelin puiston Kasinon ikkunan takana ja katseli kuinka aikuiset joivat kahvia ja polttivat tupakkaa. Heikki päätti tuolloin, että hänestä tulee viinuri. Kaksitoistavuotiaana hän oli ansainnut niin paljon rahaa metsätöissä, että osti itselleen vaatteita ja käveli Hämeenlinnan kaupunginhotelliin ja varasi itselleen yöksi huoneen. Hän oli nyt itse maksava asiakas. ”Rukiista tehty leivos ja kahvi ja pitkän holkin päässä Sevilla-merkin tupakka maistuivat aivan ihanalle”, kommentoi Heikki.

Koulusta ei tullut Hämeenlinnan lyseossa mitään. Maailma oli sekaisin ja Suomi sen mukana! Veljekset asuivat parissakymmenessä osoitteessa pienissä alivuokralaishuoneissa. Jussi Ahonala oli tarjoilijana Haikon kartanossa, jonne Heikki tuli tapaamaan veljeään. Ravintolassa oli tärkeä tilaisuus, jossa oli asiakkaina vuorineuvoksia ja pankinjohtajia. Henkilökunnasta oli pulaa. Hovimestari palkkasi Heikin illaksi ja ensimmäinen keikka tarjoilijana meni hyvin. ”Nautin siitä valtavasti. Työ oli kuin kirjoitettu minun karmaani”. Haikossa vierailut baarimestari tarjosi paikkaa hotelli Klaus Kurjen tarjoilijaharjoittelijana. Heikki sai koulutusta ja vaativamman paikan Hotelli Tornissa.

Monte-Carlo oli kansainvälinen ravintola ja ensimmäinen paikka, jossa

tarjottiin itse tehtyä spagettia. ”Henkilökunta teki minusta luottamusmiehen, koska olin ollut hotelli- ja ravintolahenkilökunnan liitossa ja tunsin työlaeinsäädännön. Keräsin jäsenmaksuja iltaisin vahtimestareilta”, muisteli Heikki. Kun hän kertoi italialaisille omistajille Mantovanin pariskunnalle henkilökunnan palaverin tulokset, seurasi siitä suuri huuto ja potkut. Rouva totesi, että ”tykkään susta mutta en sun aatteista!”

”Henkilökunnan liitossa olin osallistunut työehtosopimusneuvotteluihin ja valmistelin juristeille kaikki oikeudenkäynnit, jotka järjestään voittimme. Olin perehtynyt työlaeinsäädäntöön. Minulla oli hyvä maine myös työnantajien puolella ja he puuhasivat minulle työpaikkaa. Siirryinkin sitten Matkaravintoon tarkastajaksi.” Matkaravinnossa Heikki matkusti kiitojunissa ja luki kirjoja. Ruoan markkinoinniseksi hän asettui aina junan toiseen päähän ja pyysi henkilökuntaa tuomaan junan läpi hänelle ruoka-annoksen, joka tuoksuu vahvasti valkosipulille. Nopeasti Heikki vei osaamisensa mukanaan Helsingin osuuskauppaan.

Tiettyt asiat viitoittivat Heikin elämää. Hän syntyi teosofiseen perheeseen. Äidinmaidossa häneen siirtyivät ajatukset ihmisten välisestä veljeydestä, tasa-arvosta ja maailmankansalaisuudesta. Alle kouluikäisenä hän rakastui hotelli- ja ravintolamaailmaan. Ihmisten palvelemisesta tuli hänen ammatinsa. Muutettuaan Helsinkiin, jossa asui Martta Putkonen, Heikki liittyi

pian Ruusu-Ristiin.

Luonteenpiirteittensä ohjaamana Heikki sekä innostui helposti että oli työssään ja toiminnassaan mukana täysillä ja intohimoisesti. Koulusivistyksen korvasi kova työnteke, kokeilunhalu ja rakkaus kaikkea sitä kohtaan mitä hän teki. Elämän ja toiminnan motiivina oli lähimmäisenrakkaus ja todella vaativaksi sen teki Pekka Ervastian opin kulmakivi: pyrkimys pahan vastustamattomuuteen.

Ruusu-Risti – toinen elämäntyö

”Tulimme Ruusu-Ristiin hyvin nuorina. Toisen polven lapsina. Heikki liittyi järjestöön 1946 ja minä 1947. Heikki ja me muut nuoret olimme temppeleorjia, joita silloisen käsityksen mukaisesti sai käskyttää kunnolla. Kirjakauppa oli Heikin juttu, silloin ja myöhemmin. Joka sunnuntai kannettiin pitkät pöydät Kulmakoulun neljännen kerroksen aulaan ja järjestettiin kirjamyynti. Hilpeä joukko, niin sen koin, saapui ennen luennon alkua seurustelemaan. Ei niitä kirjoja ihmeemmin myyty, joku sentään, mutta tunne siitä, että olimme merkillinen yhteinen joukkue oli viikon kohokohta. Myöhemmin Heikki aktiivisena ja uskollisena jatkoi Sylvi Pöyryn parhaan RR- kaverinsa kanssa Ruusu-Ristin kirjallisuusseuran toimintaa. Ilman Heikkiä se olisi varmaan aneemisena nukahtanut”, kertoo jo 1936 lootuskouluun mennyt Anna-Maija Raeste.

”Silloinen Ruusu-Ristin johtajisto muisteli kaiholla nuoruuden retkiään Ruusu-Ristin nuorina. Toivottiin jatkoa. Ja sitä syntyikin. Tässä Heikin osuus oli mitä aktiivisin. Varsinkin Algot Niskan entisen pirtusalakuljetusveneen ostossa. Entisillä kun oli ollut vene nimeltä Mikki-Hiiri. Omamme ei päässyt koskaan laituria pidemmälle ja yhteistuumin sen annettiin sitten eräänä synkkänä yönä hävitä aaltoihin. Heikin ihanaa filosofiaa: Kun joku homma ei toimi, ei pidä jäädä haikalemaan. Henkinen eväs kuitenkin jäi”, jatkaa Anna-Maija.

Heikin mukaan hänelle ei opetettu lapsena teosofisia asioita ja oppeja, vaan heidän kodissaan elettiin teosofisella tavalla. Martta Putkosen lisäksi perhepiiriin kuului Aleks Huttunen, pienviljelijä ja selvänäkijä, joka sodan aikana vieraili kerran kuukaudessa presidentin linnassa. ”Martasta tuli myös veljeni Jukan kummi ja hän ihastutti meitä kesäisin asumalla kanssamme Kemiössä. Martta asui Töölön asunnossa yhdessä Eva Runstenin kanssa. Muistan kuinka tylsää lapsilla oli kyläilyn aikana, kun aikuiset keskittyivät keskusteluihin, jotka liittyivät maailman sen hetkiseen poliittiseen tilanteeseen ruusuristiläisestä perspektiivistä. Heikin parhaita ystäviä olivat Sylvi Pöyryn ohella Greta ja Valio Hytönen. Veljeni Jukan kanssa synnyimme ruusuristiläiseen maailmaan”, kertoo Eero Ahonala.

”Heikin ura Ruusu-Ristissä oli pitkä ja työteliäs. Tiedän sen koska olin 5-vuotiaasta itse hommissa mukana.

Muistan lukuisat illat Kulmakoulun nurkkahuoneessa, jossa oli Heikin hankkima monistuskone. Monistimme ja korjasimme lakalla monistusvahoja ja niittasimme. Sunnuntaisin levitimme juhlasalin eteen käytävälle neljä suurta kimpilevyä Pekka Silfs-tenin tekemille pukkijaloille ja lata-simme kirjat nurkkakaapista esille ja tilaisuuden jälkeen takaisin. Minä tein sitä työtä toistakymmentä vuotta. Siinä yhteydessä tutustuin etäisesti Ella Eroseen, joka oli aina vartin myöhässä ja istui käytävällä ovenraossa kuuntelemassa päivän esitelmää. Muutimme kirjavarastoa, myimme kirjoja, postitimme, niputimme vanhoja RR-lehtiä ja Heikki kustansi uusia kirjoja, joiden kannetkin alkoivat näyttää enemmän kirjan kansilta. Kun offset oli uutta, Ruusu-Ristissä siirryttiin painamaan kirjat negatiivien avulla ja jossain vaiheessa kirjoja tuli ulos niin paljon, että isäni ja Valio Hytönen ostivat Ruusu-Ristille osakkuuden painolaitoksessa.

Heikki järjesti vuotuiset juhlat. Kun Kansallisteatteri varattiin pääsiäispäivän matineaa varten, oli meillä erityisen kiirettä. Kukkia hankittiin, ohjelmia painettiin, tavaraa kuljetettiin Meritullinkatu 33:n ja teatterin väliä. Meidät lapset houkuteltiin myös joulunäytelmiin. Heikin mukana kuulin lähes kaikki PE:n esitelmät, samoin Helvi Leiviskän soittoa ennen esitelmää, tutustuin Uno Poreeseen, hänen piippuunsa ja frakkiinsa. Muiden mainitsemieni ihmisten ohella Eino Krohn

kuului aikuisiin, jotka tekivät minuun viisivuotiaana vaikutuksen olemuksellaan. Heikki ei koskaan valittanut työn määrää, jota hän teki Ruusu-Ristin hyväksi. Töitä oli jokaiselle illalle opiskelun lisäksi ja viikonlopun ainoa vapaa-päivä meni luennolla”, muistelee Eero.

Heikki minun muistoissani

Elimme 1970- lukua ja kävin Ruusu-Risti-nuorten keskustelupiirissä. Nuorten kuraattorina oli Heikki Ahonala, joka oli suuresta joukostamme todella innoissaan. Myöhemmin tutustuin Heikkiin myös Ruusu-Ristin ulkopuolella HOK:n hotelli- ja ravintola-toiminnan urauurtavana johtajana. Hotelleissa toimi Heikin ansiosta keskusteluklubeja, joissa luennoitsijoina oli avarakatseisia tutkijoita ja tiedemiehiä sekä uskonnollisten yhteisöjen edustajia. Heikki oli uskomattoman rohkea ja avoin ihminen, joka siteerasi Pekka Ervastia ja ruusuristiläisyyttä kaikissa seurueissa. Samoin saimme nauttia korkeatasoisista kasvisruokailloista. Heikki oli tutustunut myös minulle läheiseen vihreään liikkeeseen, aatteet tarttuivat ja siirtyivät Heikin työn he- delmiksi.

Heikki pääsi tai joutui eläkkeelle suhteellisen nuorena, 56-vuotiaana. Se oli oikeastaan hyvä asia, häneltä jäi paljon energiaa maailmanparantamiseen. Jossakin vaiheessa maailmanparannuksen keskus oli Ruusu-Ristimme. Yhteistyöseminaareille muiden henkisten

Heikki Ahonala

järjestöjen ja Kriittisen korkeakoulun kanssa oli sosiaalinen tilaus. Lieksan seminaari oli ensimmäinen ja varsinainen voimapatteri tulevaisuuden kulttuurille. Vasta nyt yhteiskunnassa keskustellaan samoista teemoista; ainoa ero nykyiseen oli se, että meillä oli asioihin myös henkiset ulottuvuudet. Lieksan voimakeskuksessa paljolti Heikin ansiosta syntyi nykyään Siilinjärvellä toimiva Mikael-ryhmä.

Kylkivaaran erämaamökissä käytiin merkittäviä keskusteluja maailman ja ihmiskunnan henkisestä tilasta ja sen parantamisesta. Jos ei suunniteltu tulevia seminaareja, katseltiin tulevien mysteeriokoulujen arkkitehtuuripiirroksia. Ja vesimiehen ajan mukaisesti keskustelijoita oli tasa-arvoisesti kaikista kuppikunnista. Jossain vaiheessa kesäkursseja pidettiin Lieksassa. Saimme myös järjestää useita lapsi- ja nuorisoi-

leirejä Kylkivaaran erämaassa hyttysten ja karhujen keskellä.

Heikistä tuli Ruusu-Ristin johtaja loppiaisenä 1985 ja hän toi uusia tuulia myös Helsingin Temppeliin. Luennoista tuli keräjiä vanhan kalevalaisen tavan mukaan ja istuttiin symbolisilla keräjäkivillä. Keräjille kutsuttiin järjestön ulkopuolisia vaikuttajia tiedeyhteisöstä ja henkisistä järjestöistä. Ehkä eräs kohokohdista oli Dalai Laman ja hänen korkea-arvoisten lamojensa vierailu ja opetustilaisuus temppelissä. Lehdistö ei vielä ollut niin kiinnostunut Dalai Lamasta ja sali oli aivan täynnä totuudenetsijöitä. Kun Heikki joutui luopumaan johtajan asemastaan, hän jäi syrjään Ruusu-Ristin toiminnasta. Monelta ruusuristiläiseltä taisi mennä aamukahvi väärään kurkkuun, kun kuuli Heikin asuvan elämäntapaintiaanien luona Lapissa.

Hyvä, hyvä – elämä on ihanaa

Heikki vei ruusuristiläisen elämäntapansa kaikkiiin työpaikkoihinsa ja sovelsi sitä siellä. Vastaavasti työyhteisöjen jäsenet vierailivat Ruusu-Ristissä. Heikin luovuus synnytti uusia asioita ja menetelmiä kaikkialla missä hän toimi. Hän oli perustamassa kahta ravintola-alan koulua, kustansi kymmeniä kirjoja, ideoi ja urakoi Ruusu-Ristin Temppelin ja kirjakahvilan, oli ravintoladiskojen isä, oli uudistamassa työ- ja alkoholilainsäädäntöä sekä keskeinen henkilö Helsingin osuuskaupan hotelliketjun luomisessa ja menestyk-

sessä.

”Katsoisin, että Heikin ekumeeninen tapa työskennellä kaikkien mielenkiintoisten ja avointen ihmisten kanssa yli järjestö-, puolue- ja uskontorajojen oli Ruusu-Ristin kannalta merkittävää. Reijo Vilenius, Heidi Hautala, Tarja Halonen, Dalai-lama, Erkki Lähde, elämäntapaintiaanit, Valamon luostarin edustajat ja Jussi Parviainen ottivat Heikin kanssa yhteisissä tilaisuuksissa ja keskusteluissa kantaa maailman tilanteeseen”, arvelee Eero Ahonala.

”Heikki toi hotellinjohtajien koulutukseen vuorisaarnan ja mietiskelyn. Vihreä liike sai Heikin kannatuksen ja se näkyi ravintoloiden ruokalistoilla. Vahvimmillaan Heikin elämän palo tuli esiin kun hän eli toista vuotta yhdessä Lapin metsiin muuttaneiden elämäntapaintiaanien kanssa. Heikki toimi monella alalla innovaattorina aikana, jolloin tällaista käsitettä ei vielä ollut olemassa. Hän oli uudistaessaan tavattoman rohkea, vaikka muutosvastarinta kaikkialla oli kovaa. Hän ei pelännyt arvostelua. Tärkeintä oli yhteisöjen hyvinvointi ja niiden kehittäminen. Omantunnon mukaisesti”, jatkaa Eero Ahonala.

Oleellista Heikin elämässä oli intohimo, jolla hän on paneutui kaikkeen tekemäänsä. Voin vain kuvitella hänen hämmennyksensä, kun hän heti alusta lähtien kohtasi kaikkialla muutosvastarintaa. Näin tapahtui HOKissa ja Ruusu-Ristissä. Edelläkävijän rooli ei ole helppo. Kiitoksen sijaan se on leimaantunut niiden kielteisten ajatusten

mukaisesti, joita aktiivinen tekemise-
si synnyttää, ja hetkeksi ympäristösi unohtaa mitä kaikkea olet saanut aikaan.

Heikki osasi olla kovaääninen ja hermostuessaan menettää malttinsa, eikä hänen käytöksensä aina ollut ahdistettuna parasta mahdollista, mutta hänen työnsä tavoitteiden oikeellisuudesta ei kenenkään tarvitse olla huolissaan. Vuorisaarna oli painettu Heikin otsaan ja sydämeen ja se ohjasi hänen ajatuksiinsa kaikessa”, korostaa Eero Ahonala.

Heikki Ahonalan halu parantaa maailmaa sai arvosteluja. Kaikki on järjestyksessä maailmassa, ei sitä kaaosta voi parantaa, hänelle vastattiin. Keskity vain itsesi parantamiseen. Johon Heikki tokaisi, ettei ehdi. Siihen menisi tuhansia vuosia. Hän paransi maailmaa aikansa, mutta sitten monet ulkoiset tapahtumat ja sairaus pysäyttivät hänet, ja varsinkaan viimeisinä vuosina hän ei sairauden vuoksi pystynyt osallistumaan yhteisiin rientoihin, vaikka olisi halunnut. Mutta näiden muutaman vuoden aikana Heikki keskittyi itseensä ja menneeseen elämäänsä, antoi itselleen ja muille anteeksi. Ja vaikka fyysinen keho kuihtui sairauden runtelemana, hän paransi itsensä.

Miksi siis olla tuomari ennen kuin ihmisen elämä on valmis ja, kuten sanotaan, vilja kypsää. Hänestä tuli hyvin valoisa ja onnellinen ihminen, joka säilytti kirkkaan tietoisuuden kuolinhetkeensä asti. Heikin kuolemassa vapautui paljon rakkautta ja anteeksiantoa, jonka hän viime aikoinaan oppi.

”Syöpäsairaus oli Heikille haaste, jonka seurauksena hän palasi uudella tavalla elämäämme. Kävimme viimeisten viiden vuoden aikana läpi hänen elämänsä historiaa. Hän työsti tuona aikana läpi ihmissuhteitaan ja sopi monien ihmisten kanssa, joiden kanssa hänellä oli ollut kädenvääntöä. Lopputulos oli vaikuttava. Tämä maan päällä tapahtuneen ja eletyn elämän kertaaminen teki hänestä aidosti hyväntuulisen. Heikki eli ja kuoli hyvin onnellisena ja tietoisena ihmisenä”, muistelee Eero.

”Elämän loppupuoliskon kolme rakkainta asiaa olivat vaimo Arja, koirra Fero ja kesämökki Kyyvedellä. Arjan ansiosta Heikki eli sairastumisensa jälkeen onnelliset yhdeksän vuotta. Kaikilla sairaala- ja laboratoriokäynneillä, kahvihetkillä, retkillä ja näyttelyissä Heikki oli aurinkoinen. Hänen tavaramerkikseen tuli kiittää kaikkia kuten taksikuskeja, hoitajia, siivoojia ja lääkäreitä. Hän viritti aina keskustelun, jonka lopuksi kehui kuinka hyvä osaamisen ja palvelun taso Suomessa on. Palaute oli aina samanlaista. Heikki jakoi hyvää mieltä, jonka tuloksena oli hymyileviä ja onnellisia kasvoja.

Joulukuussa Heikki sai aivoinfarktin ja oli tiedottomana. Heikin malli on se mikä kaikui sairaalan käytävällä, kun hän makasi siellä kaksi vuorokautta aivohalvauksen jälkeen. Tajuttomana hän huusi yllättäen ensin ”hyvä, hyvä” ja sitten ”elämä on ihanaa”. Olin silloin

pesemässä käsiäni ja ääni kaikui ylitse koko ensiavun vastaanoton. Siinä on meille Heikin viestikapula, joka on varmasta otteesta vielä lämmin. Suunnataan katse ohi murheiden, nähdään ihmisten ja heidän tekojensa hyvät puolet ja rakastetaan elämää”, kertoo Eero Ahonala.

Kun Heikki oli Laakson sairaalassa, vain pari päivää ennen taivasmatkalle lähtöä, vierailulla kävi myös nykyinen johtaja Jarmo Anttila. Heikki Ahonalan henkinen testamentti Jarmo Anttilalle oli: ”Ruusuristi on parasta mitä ihminen voi elämässään löytää”. Ei liene sattumaa, että Heikin lähihoitaja sairaalassa oli teosofi. Heikin huumorintajusta kertoo hänen elämänsä viimeinen iltapäivä. Hän ei enää jaksanut puhua mutta veti hoitajatartaan letistä ja hymyili valloittavan ilkkurisesti kuin pieni pojannassikka.

Tuottaja Eero Ahonala on Heikki Ahonalan poika ja dosentti HLT Anna-Maija Raeste pitkäaikainen ystävä

Ruusuristiläinen Kalevala-tutkimus

Rauno Rinkinen

Ruusuristiläisen Kalevala-tutkimuksen voidaan katsoa alkaneen Pekka Ervastian kirjasta Kalevalan avain. Tuon teoksen alkusanoissa hän tuo julki ne kirjalliset esitykset, joihin hän oli tutustunut. Näistä tärkeimpinä mainittakoon H. P. Blavatskyn viittaukset Salaisessa Opissa sekä Lucifer-aikakauslehdessä vuonna 1888 ollut artikkeli ”Kalevala, suomalaisten kansalliseepos”. Tuossa artikkelissaan H.P.B. kirjoitti mm. näin: ”Kalevalasta, Suomen kansalliseepoksesta, löydämme monia muinaisen filosofian jälkiä, jotkut ilmiselviä, toiset verhoitumpia ja kätkeytyviä. Tämä eepos ei voi olla kolmea tuhatta vuotta nuorempi; luultavasti se on paljon vanhempi. Vaikka se on kirjoitettu muistiin vasta äskettäin, se on säilynyt suullisena muistitietona sukupolvesta toiseen. - - - Suomalaisen alkuperä on hyvin salaperäinen, mutta he ovat ilmeisesti sukua niille kansoille, jotka ovat asettuneet asumaan Tiibetin ja Keski-Aasian ylätasangoille.” Toisaalla samassa artikkelissa hän kirjoittaa Kalevalan alkurunosta: ”Lähempi tarkastelu osoittaa riittävän selvästi, kuinka täsmällisesti

kaikki tämä

käy yhteen sen kanssa, mitä Salainen Oppi kertoo Djaan Tshoohaneista ja henkiolentojen alemmista asteista. On totta, että suomalaiset ovat pukeneet nuo aatteet runouden kaapuun (köynnökseen?), mutta senkin sisältä paistaa esille aivan hämmästyttävä samankaltaisuus.” Sitten hän tarkastelee Kalevalan Maailman synty -runoa verraten sitä muihin luomiskertomuksiin.

Artikkelinsa lopussa Blavatsky valittaa tilanpuutetta, jonka vuoksi hän ei voi puuttua ”Väinämöisen seitsenkertaista kylvötyötä käsittelevään ajatuksiin herättävään runoon; jokainen kylvös tuleentuu sen jälkeen kun maa on poltettu kaskeksi ja tuhka siroteltu lannoitteeksi – maailmankaikkeuden hajoamiset ja jälleenrakentamiset tapahtuvat aina seitsemässä vaiheessa. Myös runot Raudan synty, Kadonneen sanan löytäminen, Käärmeen synty ja Auringon ja kuun ennalleen asettaminen ovat täynnä okkulttista tietoutta.” Blavatsky kehotti lukijoitaan tutustumaan Kalevalaan. Hän myös antoi mestariavaimen, teosofian valon, Ka-

*Blavatsky kehotti lukijoitaan tutustumaan Kalevalaan.
Hän myös antoi mestariavaimen, teosofian valon,
Kalevalan ymmärtämiseen pyhänä kirjana
niin Pekka Ervastille kuin muillekin teosofisille
ja ruusuristiläisille tutkijoille.*

levalan ymmärtämiseen pyhänä kirjana niin Pekka Ervastille kuin muillekin teosofisille ja ruusuristiläisille tutkijoille.

Ervastin Kalevala-tutkimuksiin vaikutti kuitenkin myös toinen tekijä, josta hän kertoo Tietäjä-lehdessä vuonna 1916. Hän oli keväällä, toukokuun viimeisenä päivänä, muuttanut Sammattiin saadakseen rauhassa miettiä ja kirjoittaa. Hän kirjoitti näin: ”Tämä on – joskin omaa laatuaan – tieteellistä työtä, jota ei umpimähkään voi kynästä ravistaa. - - - Kun Martti Humu kymmenkunta vuotta sitten piti luentojaan Helsingissä Kalevalasta, enpä minä silloin aavistanut, että itse vielä tulisin sekä puhumaan että kirjoittamaan samasta aiheesta. Liian hämärältä se minusta silloin tuntui. Vasta kun vuosia myöhemmin tulin (näkyvässä maailmassa) vihityksi kalevalaisen mytologian salaisuuksiin ja sain kokea sen voimasanojen yhä vielä tänä päivänä elävää tehokkuutta, aukenivat silmäni ja syttyi minussa pyhä tuli, joka innosti Kalevalaa lähemmältä tarkastamaan ja tutkimaan.”

Pekka Ervast tutki Kalevalaa tietäjänä ja okkultistina, jonka tutkimuksen tuloksena syntyi Kalevalan avain, avain suomalaisen mytologian ymmärtämiseen. Kirja on jaettu kolmeen pääosaan: Kalevalan mysteeritietoa, Kalevalan sisäistä siveysoppia ja Kalevalan magiaa. Lisäksi kirjan alussa on katsaus Kalevalaan pyhänä kirjana ja lopussa tulevaisuuteen viittaava luku, Väinämöisen paluu. Tämä okkulttinen eli salatieteellinen tutkimus perustui Ervastin mukaan ihmissielun syvempään tuntemi-

seen. Tavallinen tieteellinen tutkimus edustaa ihmisen järkeä, psykologinen ja psykoanalyttinen tutkimus ihmisen sielua ja okkulttinen tutkimus henkeä eli tajunnan korkeampaa tasoa.

Ervast ei kieltänyt tieteellisen tai muunlaisen tutkimuksen oikeutusta. Tällä hän viittasi tietä tuleville ruusuristiläisille tutkijoille. Hän kirjoitti, että ”myyttien okkulttinen genesis ei estä eikä tee tyhjäksi niiden luonnontieteellisiä ja psykoanalyysiin perustuvia selityksiä”. Tuntien aikansa tutkijoiden, mm. Sigmund Freudin ja C. G. Jungin tuloksia, jotka siihen aikaan olivat Suomessa varsin tuntemattomia, sekä Kalevala-tutkimuksen sen ajan tieteellistä näkökantaa edustavan Kaarle Krohnin näkemyksiä, Ervast antoi ikään kuin mallin myöhemmille ruusuristiläisille tutkijoille.

Näitä ovat olleet muun muassa Ruusu-Ristin pitkäaikainen johtaja Uuno Pore, Niilo Rissanen, Eeva Rissanen ja Sylvi Pöyry, jotka jatkaen Ervastin hiihtämiä latuja ovat tuoneet myös tieteen piiristä arvokkaita löytöjä yhteiseen pöytäamme. Kenties merkittävimpana myöhempinä tutkimuksina mainittakoon professori Martti Haavion myyttitutkimukset.

Kalevalan täyttäessä 150 vuotta Niilo Rissanen piti juhluvuoden innoittamana esitelmän Pekka Ervast ja Kalevalan avain. Tuossa esitelmässään hän tuo esille Ervastin syviä henkisiä näkemyksiä kalevalaisesta viisaudesta, valaisten ja selvittäen niiden sisältöä. Hän oli myös poiminut esitelmäänsä otteita professori Matti Kuusen Uu-

dessä Suomessa julkaistusta artikkelista Pyhät kirjat ja Kalevala. Kuusi kirjoitti: ”Kalevalaisen Kilpalaulanta-runon Väinämöinen vastaa ilmiselvästi muinaisbabylonialaisen epiikan ja Vanhan Testamentin personoitua viisautta.” Ja edelleen: ”Luterilaisuuden läpitunke-massa, kirjaa kumartavassa Suomessa Kalevalaa on palvottu tai pilkattu niin kuin Raamattua. Molempia on luettu ulkoa. Molempiin liittyy laaja selitys- ja hartauskirjallisuus. Johdonmukaisin Kalevala-uskon ideologi on ollut Pekka Ervast, teosofi, jonka kirjoituksia lue-taan Ruusu-Ristin tilaisuuksissa. Hän tuomitsee Kalevalan avaimessa (1916) kriittisten tutkijain tihutyöt yhtä jyr-kästi kuin Raamatun erehtymättömyyt-tä puoltavat pastorit Heikki Räisäsen eksegetiikan. Kalevala on lukittu kirja, johon vain tietäjähimisellä on avain. Se kuuluu mysteerio-oppaisiin.”

Kuusi myös toteaa, että ”muinais-sepiikan kriittistä vertailua tarvitaan”. Sekä lopuksi: ”Synkretistinä ja eku-meenikkona Pekka Ervast oli edellä aikaansa, kaiketi edellä meidänkin ai-kaamme, jolloin nuoret teologit yrit-tävät innokkaammin rakentaa siltoja Marxiin ja Leniniin kuin Kalevalaan ja Koraaniin päin.”

Tämä artikkeli julkaistiin Kalevalan

juhlavuonna 1985 myös Kalevala-seu-ran julkaisussa Kirjokannesta kipinä, jossa heti seuraavana artikkelina oli ruusuristiläisen Eeva Rissanen Kriittisen korkeakoulun seminaarissa pitämä esi-telmä Kalevalan avain ja Pekka Ervast. Voidaankin todeta, että myös tieteel-linen maailma tutkimuksineen on lä-hestynyt ja jossain määrin huomioinut ruusuristiläistä Kalevala-tutkimusta.

Ruusuristiläinen Kalevala-tutkimus on jatkunut elävänä perintönä meidän päiviimme saakka, tuoden uusia tuo-reita versoja sen suuren puun hedel-mistä, jonka juuret ulottuvat historian aamuhämäriin ja latvus kohti kaukaista tulevaisuutta. Eeva Rissanen on poimi-nut Omatunto–Tietäjä–Ruusu-Risti-lehdistä vuodesta 1905 vuoteen 1987 ”runsaat 30 nimeä käsittävän joukon ruusuristiläisiä totuudenetsijöitä, jotka esitelmissään tai lehtikirjoituksissaan ovat omalta osaltaan pyrkineet valaise-maan kalevalaista myyttien maailmaa”. Uusia nimiä on myös aina ilmaantunut aikojen vierieessä, ja varmasti tulee myös jatkossa ilmaantumaan, koska niin eh-tymätön on se elämänlähde ja voimalli-nen Väinämöisen henkinen kutsu, että se tempaa aina uusia sieluja eläviin Ka-levalan mytologian salaisuuksiin, joista esi-isämme niin ansiokkaasti lauloivat.

*Ruusuristiläinen Kalevala-tutkimus on
jatkunut elävänä perintönä meidän päiviimme saakka,
tuoden uusia tuoreita versoja sen suuren puun hedelmistä,
jonka juuret ulottuvat historian aamuhämäriin
ja latvus kohti kaukaista tulevaisuutta.*

Hunnun takaa

Sauli Siekkinen

Merkurius, elohopea

Merkurius on aurinkokuntamme pienin planeetta ja sijaitsee lähinnä aurinkoa. Sen kiertoaika auringon ympäri on vain 88 päivää. Planeetta on saanut nimensä roomalaiselta jumalalta Merkuriukselta, joka Kreikassa tunnettiin nimellä Hermes. Hermes oli jumalten nopeajalkainen sanansaattaja, joka kuvattiin siivet kantapäissä. Roomalainen Merkurius oli kaupankäynnin ja myös varkaiden suojelija. Astrologiassa planeetta Merkurius hallitsee älyä ja symbolikieltä, joka on välttämättömyys kommunikoinnille. Sekä puhe että kirjoitus perustuu symboleihin. Nähdessään symbolin ihmisellä herää mieli- tai muistikuva jostain asiasta. Syntymäkartassa vahva Merkurius takaa kirkkaan älyn ja hyvät puheenlahjat. Tällainen ihminen oivaltaa nopeasti, mistä asioissa on kyse, ja pystyy pukemaan hyvin sanoiksi sisäiset ajatuksensa. Merkurius hallitsee myös ihmisen hermostoa.

Merkuriuksen hallitsema metalli on elohopea, yksi alkemian kolmesta perusalkuai-neesta rikin ja suolan ohella. Alkemiassa Merkurius on hermafrodiitti, kaksisukuinen, sisältäen myös Venuksen (Afroditen) luonnon symbolissaan. Siten alkemia tunnustaa kaksi elohopeaa, maskuliinisen ja feminiinisen. Feminiininen elohopea on kylmää ja kosteaa; se kantaa itsessään kuun ominaisuuksia viitaten kuuluuntoon tai astraalisuuteen. Sen symbolissa on liitetty kuun sirppi Venuksen symbolin päälle. Maskuliininen elohopea eli punainen elohopea on lämmintä ja kuivaa heijastaen aurinkoluontoa. Sitä kuvaamaan käytetään oinaan, ensimmäisen tulen merkin symbolia liitettynä Venuksen symboliin.

Saturnus symboloi karkeaa malmia ja ruumista. Alkemiassa elohopean ensimmäinen eristäminen malmista tarkoittaa vielä karkean, astraalisen tietoisuuden irrottamista ruumiista. Tämä tietoisuus on ihmisen kuuluunto, ja siksi sitä symboloi feminiininen kuun elohopea. Kun tämä passiivinen elohopea sytytetään (rubedo) eli herätetään rikin eli tahtoluonnon avulla, se muuttuu aktiiviseksi saaden näin ensimmäisen kosketuksen kultaan eli aurinkoluontoon. Näin siitä tulee kahdesti syntynyt elohopea. Eirenaeus Philaethes sanoo teoksessaan Introitus (Amsterdam 1667): "Elohopeassa oleva passiivinen rikki pitää olla aktiivinen ja toimiva. Tämän vuoksi ulkopuolelta täyttyä löytää samankaltainen elämänvoima, joka herättää sen keskustassa olevan kätketyn ja kuolleelta näyttävän elämänvoiman. Aktiivinen rikki on kätketty oinaan merkin keskusta."

Rikin merkki koostuu tasapainoa symboloivasta rististä ja

kolmiosta, joka on maskuliinisen, nousevan voiman ja tulen symboli. Sen ominaisuudet liittyvät läheisesti ensimmäiseen tulen merkkiin, oinaaseen. Tämä rikki herättää elohopeassa aktiivisen tahtoluonnon ja näin tästä tulee aurinkoluonnon hallitsema. Astrologiassa aktiivinen elohopea liittyy toiseen tulen merkkiin, jousimieheen, joka on itsemaisun merkki.

Teos Chymica Vannus sanoo: "In cruce sub sphaera venit sapientia"

– todellinen viisaus löytyy rististä kehän alta. Tämä liittyy Venuksen symboliin, joka on paitsi eterisen kaksoispuolen myös korkeamman manaksen hallitsija.

Leikkaa tästä

Korkeammassa merkityksessä Venus on vaa'an Venus vastakohtana alemmalle härän Venukselle. Alkemiassa aktiivinen elohopea on mahdollista eristää Venuksen malmista. Kun alkemisti yhdistää kylmän Saturnuksen ja lämpimän Venuksen elohopean eli valkoisen kuun tinktuuran ja punaisen elohopean, hän on lähempänä Viisasten Kiven mysteeriä.

"In mercurio est quicquid quaerunt sapientes" – mitä viisaat etsivät, löytyy elohopeasta.

PALVELUKORTTI

☐ Uusi tilaus / ☐ Tilauksen peruutus

Nimi
Katuosoite
Postitoimipaikka
Puhelinnumero

☐ Tilauksen maksaja / ☐ Osoitteenmuutos / /2007 alkaen
Haluan, että lähetätte minulle lisää tietoa järjestöstänne ☐

Nimi
Katuosoite
Postitoimipaikka
Puhelinnumero

Ruusu-Risti/Lehti
Merimiehenkatu 31
00150 HELSINKI

Kirje-
posti-
merkki

Elämäni kuvataiteilijana ja graafikkona

Ari Salminen

Luontaiset taipumukseni tulivat esille heti, kun sain kynän käteeni. Lapsuuden muistilokeroista löytyy ruutupaperia ja lomakkeita täynnä piirroksia. Ei piirustuslehtiöitä tai puhtaita arkkeja –

päinvastoin rimakauhu, kun ensimmäistä kertaa sai valkoisen arkin eteensä. Kannustavia opettajia kuitenkin löytyi, vaikka taidekoulujen anti ei muutoin mitenkään tyydyttänyt. Moni ratkaisu uran aikana on tapahtunut vaistonvaraisesti.

Perhe lähti etsimään rauhallista työympäristöä, ehkä hylättyä koulua. Matkalla pysähdyttiin bensa-aseman kuppilaan ja vilkaistiin paikallislehteä, jossa oli ilmoitus vuokrattavasta rakennuksesta. Tiedusteltaessa omistaja kertoi jo luvanneensa asunnon toiselle. Parin päivän sisällä tuli kuitenkin puhelinsoitto: saatte sen!

Näyttelytilaisuuksia on löytynyt nykyiseltä asuinpaikkakunnalta Hämeenkyröstä, mutta jatkuva haaste on, kuinka tuoda esiin töidensä tuloksia.

Elämä graafikkona ja vapaana taiteilijana Suomessa on moraalisesti koettelevaa. Leipäänsä on joutunut ansaitsemaan tekstauksen opettajana ja valokuvien käsittelijänä. Sisäinen näkemys pakottaa kuitenkin jatkamaan.

Kaikki kaikessa on viiva, sen täydellisyys. Sen on osuttava heti oikeaan. Ajatteluun on paljon vaikuttanut 1500–1600-lukujen taitteessa elänyt

japanilaisten ”miekkapyhitys” Miyamoto Musashi, erakkosamurai, joka perusti omien ihanteidensa mukaisen koulukunnan. Kaiken sanoman selkeyttäminen ja yksinkertaistaminen on Arinkin intohimo.

Viimeisimpiä kiinnostavia tekniikoita ovat serigrafia ja croquis – pikapiirranta. Piirros ja akvarelli ovat läheisiä nopean työtapansa ansiosta. Taiteilijan vapaus on keinojen valinnassa.

Luottamusta inspiraatioon löytyy: ”Ainoastaan silloin, kun taiteilija ei tiedä, mitä tekee, voi hän tehdä hyvän teoksen”, sanoi impressionisti Edgar Degas.

”Mielikuvitus on elävä voima”, todistaa säveltäjä Samuel Coleridge-Taylor.

Kuvanveistäjä Heikki W. Virolainen antoi aikoinaan Arille paljon virikkeitä pitkissä keskusteluissa kesäkursseilamme. Niitä hetkiä hän on jäänyt kaipaamaan. Heikin elämänasenne ja näkemys taiteilijan työstä oli pitkälle samansuuntainen kuin Arin: materialismille ja taloudellisille välttämättömyyksille ei ole sijaa.

Venäläinen taidemaalari Kandinsky on sanonut: ”Taideteos alkaa elää itsestä irtautuneena. Se on itsenäisesti hengittävä subjekti, jolla on todellinen elämä, se on olento. Sillä on luovia aktiivisia voimia. Tästä lähtökohdasta on arvioitava, onko työ hyvä vai huono.”

Näistä hedelmällisistä ajatuksista voi

meille itse kullekin olla apua elämämme sokkeloissa.

Aria haastatteli Marja Halmetoja

Asi Salminen
Heittäydy
serigrafia 2006

LUETTUA

H. P. Blavatsky: Salainen Oppi
Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry
1988

Ken haluaa kuulla hiljaisia kaikuja ihmiskunnan aamunkoitteesta, lapsi-ihmiskunnan haparoivista ensiaskeleista ihmiskunnan ylöspäin nuoruuteen asti, hän ottakoon käteensä järkäleen nimeltä Salainen Oppi ja tutkikoon sitä yön hiljaisina tunteina sydämensä salakammioissa.

Eikö aukea? Eikö heti syty valo kajas-
tamaan elämän mysteerin avaamiseksi?

Ei se helppoa ole! Mutta ei ole elämäkään helppoa ihmispoloiselle hänen tallustellessaan hitaasti askelmilla koh-
ti ihmiskunnan sarastavaa kasvamista aikuiseksi, kypsymistä, ikääntymistä ja lopullista viisastumista, vanhuuden nöyrää alistumista autuuden Jumalan välikappaleeksi.

Mistä tulemme, keitä olemme, mitä meistä on tullakseen, sitä ei tiedä kukaan. Vai tietääkö sittenkin?

Vastaukseksi tähän kysymykseen suuret Viisauden Mestarit Madame Blavatskyn loistavaa oppineisuutta henkisten asioiden saralla hyväkseen käyttäen tahtoivat ihmiskunnan silmien edestä raottaa verhoa, joka kätkee taakseen ihmisen, luonnon, kosmoksen ja Jumalan salaisuudet, jotka kaikki Paavalin mukaan ihmisen hengen tulee tutkia.

Veljet! Ei Turkuakaan tunnissa tehty! Tutkikaamme saamamme lahja perinpohjin! Tutkikaamme yksinäisyydessämme, yhdessä toisten kanssa ryhmissä ja jakakaamme tutkimustuloksemme keskenämme niin, että siitä koituu hyötyä ja iloa!

H.P. Blavatsky

Verhon taakse kurkisti M. Nurmisto

Ruusu-Risti -lehden historiikki. Osa 1/6.

*”Kun saamme tämän salaisen tulipalon
syttymään yltympäri maailmaa,
silloin koittaa uusi aika” (P. E. 1909)*

Ruusu-Risti-lehden syntyvaiheet

Varpu Kopra

Teosofinen toiminta Suomessa sai ensimmäiset näkyvät muotonsa 1800-luvun viimeisinä vuosina. Maamme lehdissä oli julkaistu jo 1880-luvun puolella teosofisia tai teosofishenkisiä kirjoituksia. Vuonna 1894, jolloin Suomessa oli kolmisenkymmentä Teosofisen Seuran Skandinaavisen Osaston jäsentä, lähti Helsingissä alkuun teosofinen toiminta. Lokakuun 14. päivänä perustettiin ensimmäinen epävirallinen looshi: Helsingin Teosofinen Yhdistys. Vuonna 1895 perustettiin toinen epävirallinen looshi Hankoon. Jäsenluku Suomessa oli noin 40 henkeä. Syyskuun 15. päivänä vuonna 1896 kerääntyi joukko teosofeja hotelli Kämpiin pohtimaan ehdotusta, jonka mukaan Helsinkiin perustettaisiin teosofinen kirjasto ja lukuhuone. Hanketta toteuttamaan valittiin kolmihenkinen toimikunta, johon nimitettiin kamreeri Herman Hellner, prokuristi J. Backman ja ylioppilas H. Silander. ”Teosofiska Biblioteket i Helsingfors” aloitti toimintansa tammikuun 10. päivänä vuonna 1897. Kirjastossa oli aluksi noin 30 nidosta; pienestä on aloitettava.

Nuori Pekka Ervast tutustui tovereittensa välityksellä teosofiaan tammikuussa 1894, ja aatteen vaikutuksesta hän suuntasi opintonsa vuodesta 1895 lähtien filosofiaan, psykologiaan ja sanskritiin. Samana vuonna Pekka Ervast liittyi Skandinaviska Teosofiska Samfundetiin. Hän erosi hetkellisesti seurasta sen hajotessa mutta liittyi uudestaan vuonna 1898. Hän oli mukana teosofisen kirjaston toiminnassa, jossa hän luki ensimmäisenä esitelmänään 24.1.1897 katkelman kirjoituksestaan Salaisesta opista. Ensimmäisen julkisen luentonsa Pekka Ervast piti 8.4.1898 Uusimaalaisen osakunnan talolla aiheesta teosofia uskontona (Teosofin som religion). Keväällä 1897 Ervast kirjoitti ensimmäiset artikkelinsa Päivälehteen, minkä lisäksi hän kirjoitti artikkeleita myös Nya Presseniin. Ervast ystävystyi Jean Boldtin kanssa, ja vuosisadan vaihteessa he alkoivat yhdessä julkaista Uusi Aika -nimistä aikakausilehteä.

Henkisen alan huomattavimpien ilmiöiden äänenkannattaja

Uuden Ajan näytenumero ilmestyi joulukuussa 1900. Sen tarkoituksena oli olla henkisen alan huomattavimpien ilmiöiden äänenkannattaja sekä suunnata huomiota

32 O.M.

Kirjapain
Helsinki — Helsingin
Suositua huolellisesti kaikkia kirja

ALEXANDERSQ. 17 **KIRJAKAUPPA • BOKHANDL**
AKTIEBOLACET
MINERVA
OSAKEYHTIÖ
HELSINKI — Tel. 2303 — HELSINKI

KARL SUNDBSTRÖM
KAIVERTAJA.
KAUTSCHUKKI NIMILEIMÄSIN
TEHDAS.
Helsinki, Aleksanterink.

O. J. LILJA
hyväksi tunnettu kirjansit
HELSINGISSÄ
Fredrikinkatu 42. Puhella
variaantotiaa kaikkia ammattien k
ja suoritetaan nämät varsin ha
nopeasti sekä kohtuullisin hinta

Vakuutus-osak
KALEV
Henkivakuutuksia, e
Edullisimmat ehdot.

O.-Y. J. F. VIDEMAN
KELLOSEPÄN
perust. vu 1883. Tel.
Alluutusti varustettu. Tanska
Sveitsiläisistä tehtaita. Seisäke
teita Janghausin ja Backerin te
Silmälaseja y. m. alluutusti vara
HUOM! Korjauksia saatavissa

Uutta Kirjall
Asken on line
Annie Besant, Jälleensyntyminen
Hinta Smk 1:—
Pikkoin ilmestyy:
Mistä tulit, kumme menet? Suomentos C. du
Prel in kirjasta „Das Rätsel des Menschen“.

VOL. I

N:o 1 & 2

OMATUNTO
TEOSOFINEN AIKAKAUSLEHTI

TOUKOKUU, 1905

I. Tilaisu ilmoitus	Siv.	2
II. Totuus uskontoja korkeampi, <i>Martti Hama</i>	3	
III. Muinaissuomalaisen uskonto, <i>Martti Hama</i>	5	
IV. Miksi olemme epärehellisiä, <i>Aate</i>	8	
V. Ihanne, <i>Arvid Järnefelt</i> , <i>Aate</i>	12	
VI. Sokea usko ja rehellisyys, <i>P. E.</i>	15	
VII. „Omatunnon“ toimittajalle, <i>Eva W.</i>	16	
VIII. Raamattu todistaa, <i>Antti Tollgren</i>	17	
IX. Unien merkitys, <i>G-g</i>	19	
X. Suomen naisille, <i>Martti Hama</i>	20	
XI. Historian tuomio, <i>Aate</i>	24	
XII. Kirje toimittajalle, <i>Eräs äiti</i>	26	
XIII. Teosofinen maailma	26	
XIV. Tien varrella	29	
XV. Kysymyksiä ja vastauksia	31	

HINTA: 60 P:Ä : : VUODEN 1905 LOPPUUN 3 MK 25 P:Ä

Helsinki 1905, Kirjapainoyhtiö Valo.

myös teosofiseen ja sille sukua oleviin liikkeisiin. Teosofian lisäksi se tulisi huomioimaan muitakin kulttuurisesti ja yhteiskuntaeettisesti mielenkiintoisia liikkeitä. Ohjelmassaan Uusi Aika julistaa olevansa vapaa kaikesta lahkolaisuudesta, uskonkiihkosta ja formalismista. Sen perimmäinen tarkoitus oli etsiä totuutta avosylin. Se oli sen henkisen herätyksen äänenkannattaja, jonka 1800-luku oli tuonut tullessaan. Se arvosteli rankasti epätieteellistä materialismia ja välinpitämättömyysfilosofiaa. Sen tarkoitus oli myös käyttää selkeää ja hyvää kieltä, eikä se kannattanut mitään puoluetta tai luokkaa, joten sen sisältö oli tarkoitettu kaikille ihmiselle. Uusi Aika kannattaisi myös siveellistä elämäntapaa. Uusi Aika oli ilmestynyt joka lauantai-

iltapäivä nelisivuisena painoksena.

Uuden Ajan sisältö vastasi hyvin sen ohjelmaa. Siinä julkaistiin artikkeleita koskien kaikkia yhteiskunnan aloja ja luokkia. Pekka Ervast kirjoitti siihen säännöllisesti ”Teosoofisia kirjeitään”, jotka olivat lukuja Valoa kohti -kirjasta. Uuden Ajan aika jäi kuitenkin lyhyeksi, sillä lehden toimitus lakkasi jo 21. numeron jälkeen heinäkuun 13. päivänä 1901. Lehdellä oli ollut taloudellisia ongelmia, ja toukokuussa esitettiin tilaajille kysymys lehden lakkauttamisesta kokonaan tai sen ilmestymisestä uudelleen jonkin ajan kuluttua. Jean Boldt kertoi numerossa 17, että tehdyt ponnistelut olivat tuottaneet tulosta ja lehden ilmestyminen oli taattu vuoden 1901 loppuun. Näin ei kuitenkaan siis käynyt. Pekka Ervast luopui kokonaan Uuden Ajan toimitustyöstä 30.6.1901, jolloin hän virallisesti lakkasi olemasta lehden kustantaja, jona hän oli toiminut joulukuun alusta 1900.

Uusi Aika ei siis ollut varsinaisesti teosofinen lehti, mutta se oli lyhyenä ilmestymisaikanaan varmasti hyvä kanava saattaa ihmisiä yhteen teosofisten aatteiden kanssa. Tästä kertoo esimerkiksi vuoden 1905 Omantunnon ensimmäisessä tuplanumerossa oleva ”Erään äidin” kirje toimitukselle, jossa hän kertoi löytäneensä teosofian oppaan kautta: ”Siunatun oppaani nimi oli ’Uusi aika’, teosofinen sanomalehti.”

”Kun omatunto on kompassina, järki perämiehenä ja tunteet tuulena, käy purjehdus varmasti päämäärää kohti” (P. E. 1912)

Vuoden 1902 lokakuussa kerääntyi joukko teosofeja Sörnäisten työväentalolle keskustelemaan siitä, miten kustannustoimintaan saataisiin vauhtia. Lopputuloksena oli se, että perustettiin ”Valon Airut” -niminen komitea huolehtimaan teosofisen kirjallisuuden kustantamisesta suomen kielellä. Myös Pekka Ervast oli yksi ensimmäisistä jäsenistä. Ensimmäinen suomen kielelle käännetty teos oli C. R. Sederholmin ”Omantunnon uskonto”, jonka Martti Humu suomensi. Kenraali Sederholm hoiti painokustannukset, ja tuhannen kappaleen painoksesta myytiin viikon aikana 700

Martti Humu
alias Maria Ramstedt

kappaletta. Tämä innoitti komiteaa jatkamaan työtään tarmokkaasti.

Vuosisadan vaihteessa yleisenä yhteiskunnallisena vaikutteena olivat routavuosien mukanaan tuomat venäläistämistoimet ja tiukentunut sensuuri. Myös teosofit saivat sen kokea monellakin eri tavalla. Tämän historiikin kannalta merkittävin toimi oli se, että Pekka Ervast haki syksyllä 1903 Painoylihallitukselta lupaa julkaista ”Uutta valoa” -nimistä teosofista aikakauskirjaa.

Vuosi 1904 ei alkanut mitenkään rohkaisevasti teosofisen asian kannalta. Tuomio-
kapituli päätti takavarikoida Pekka Ervastin kirjan ”Uskonnosta ja elämästä” suoraan painosta. Sitten tuli postissa kenraalikuvernööri Bobrikoffin kielteinen päätös Uutta Valoa -lehden julkaisemisesta. Ei ollut ihmeäkään, että tunnelmat seurauksen jäsenten piirissä olivat apeat. Ervast itse kuvaa asiaa: ”... kun kenraalikuvernööri Bobrikoff pari päivää ennen kuolemaansa oli allekirjoittanut kieltävän vastauksen aikakauskirja-anomukseen, painui synkkyyttemme melkein toivottomaksi.” Syksyllä ”Uskonnosta ja elämästä” vapautettiin kuitenkin takavarikosta. Tästä innostuneena päätti kustannuskomitea tehdä uuden yrityksen aikakauskirja-asiaassa. Nyt eräs toinen sen jäsen, kirjailijanimi Martti Humu, valittiin hakemaan julkaisemisoikeutta.

Martti Humun hakemus Painoylihallitukselle on päivätty Helsingissä marraskuun 7. päivänä 1904. Hakemuksessa on mukana vaaditut asiakirjat, eli papinkirja, maistraatintodistus hakijaa koskien, sekä lehden ohjelma ja mallinnumero. Martti Humu anoo samalla myös lupaa siihen, että hän saisi käyttää lehden toimituksessa kirjailijanimeään oman nimensä sijasta. Tästä syystä hän on allekirjoittanut hakemuksen sekä Martti Humuna että Maria Ramstedtinä.

Hakemuksessa oleva suomenkielinen ohjelma kuuluu seuraavasti:

”Omatunto, teosofinen aikakauslehti puolustaa uskontoa materialismia vastaan. Se käyttää avukseen kaikkia tieteen, vertailevan uskonnotutkimuksen, viisaustieteen ynnä ihmisessä ja luonnossa piilevien voimien tutkimisen saavuttamia voimia.

Sisältää: alkuperäisiä kirjoituksia, suomennoksia ulkomaalaisesta rikkaasta kirjallisuudesta, kysymyksiä ja vastauksia, kirjallisuuskatsauksia, ilmoituksia yllämainituilta aloilta ja kirjeenvaihto-osaston.

Valtiolliset ja sosialistiset kysymykset eivät lehdessä, koska se on ulkopuolella kaikkia puolueita, tule ilmenemään.”

Hakemuksen hyväksyminen vaati sen tarkistamisen myös Porvoon tuomiokapitulissa, joka hyväksyi lehden ilmestymisen, mutta ei ilman varauksia. Tuomiokapituli epäili lehden levittävän buddhalaista propagandaa, mutta tuli kuitenkin siihen tulokseen, ettei ole mitään riittävää syytä estää lehteä ilmestymästä. Martti Humu joutui suomenkielisen hakemuksen lisäksi lähettämään myös ruotsinkielisen hakemuksen suoraan painoasiamies K. V. Regnellille, joka myös omasta puolestaan hyväksyi lehden ilmestymisen. Näin päätös oli selvä, sillä huolimatta varautuneisuudesta lehden ilmestymistä kohtaan ei ollut mitään laillista perustetta kieltää lehteä ilmestymästä.

Virallinen päätös tehtiin maaliskuussa 1905 ja lehti sai luvan ilmestyä sillä ehdolla, että jokaisesta numerosta lähetettäisiin kaksi numeroa maksutta Painoylihallitukselle. Näin saatiin toiminta alkuun.

Omatunto, teosofinen aikakauslehti

Omatunto – teosofinen aikakauslehti ilmestyi ensimmäisen kerran toukokuussa 1905 kaksoisnumerona. Itse lehdessä ohjelma oli sanamuodoiltaan hieman eri kuin Painoylihallitukselle lähetetyssä hakemuksessa. Lehdessä kerrotaan esimerkiksi, ettei lehden tarkoituksena ole minkään uuden uskon tai pakanuuden levittäminen. Lehden palstat olivat avoinna kaikille kirjoittajille, mutta sen varsinaisina tekijöinä toimivat Pekka Ervast toimitussihteerinä ja V. Palomaa aputoimittajana sekä tietenkin Martti Humu vastaavana toimittajana. Huhtikuussa 1905 ennen ensimmäisen numeron ilmestymistä levitettiin Helsingissä lentolehtisiä, joissa kerrottiin Omastatunnosta ja siitä, kuinka sen voi tilata. Lehti ilmestyi joka kuukauden 15. päivä; vuonna 1905 ilmestyi siis yhdeksän numeroa.

Omantunnon ensimmäisessä artikkelissa Martti Humu korostaa, ettei lehden ole tarkoitus levittää Suomeen buddhismia tai mitään muutakaan uskontoa, vaikka näin eräältä taholta olikin huomautettu hakuvaiheessa. Hän korostaa, että lehden tarkoitus on auttaa ihmisiä totuuden etsimisen polulla. Hän myös painottaa, että teosofit eivät tahdo puolustaa tyhjää sokeata uskoa. He eivät tahdo tunnustaa mitään, mikä ei perustu elävään tietoon ja syvälliseen vakaumukseen. Sen teosofi haluaa saavuttaa vain taistelun ja tutkimisen kautta. Omantunnon/teosofian tarkoituksena ei myöskään ole luoda mitään uutta uskonlahkoa, sillä entisiäkin on olemassa jo riittävästi. Humu muistuttaa myös, ettei teosofian tarkoitus ole kieltää minkään uskonnon tai kansan pyhänä pitämään kirjan jumalallista arvoa, mikäli siinä piilee totuutta.

Omantunnon ensimmäisessä vuosikerrassa puhutaan monenlaisista asioista, kuten naisten asemasta sukupuolisessa maailmassa. Muinaissuomalaisten uskonnosta kertova pitkä artikkeli on jaettu useampaan lehteen. Pysyviä osioita lehdessä olivat Teosofinen maailma, Kysymyksiä ja vastauksia sekä Kirjeenvaihto. Ensiksi mainitussa uutisoidaan lyhyesti teosofisen maailman tapahtumia. Kysymyspalstalle sai jokainen Omantunnon lukija lähettää kysymyksiä mieltä askarruttavista asioista, joihin toimitus parhaansa mukaan pyrki vastaamaan. Vuoden aikana mukaan tuli myös osio, jossa esiteltiin teosofista kirjallisuutta nimellä Kirjoja, vanhoja ja uusia. Numerossa 7 Pekka Ervast puhuu lehden tulevaisuudesta kertoen, että vaikka lehti ei päässyt ensimmäisenä vuotena omilleen, sen aiheuttamat tappiot jäivät odotettua pienemmiksi, joten Omatunto ilmestyi myös vuonna 1906. Samassa yhteydessä hän myös ilmoittaa, että Arvid Järnefelt liittyy mukaan toimittajakuntaan. Marraskuun numero on kokonaan omistettu Madame H. P. Blavatskyn elämäntyölle, koska Teosofinen Seura

täytti 30 vuotta.

Vuonna 1906 Omatunto-lehdessä puhkesi kohu V. Palomaan kirjasta ”Sukupuoliasia järjen ja hengen valossa”. Se nostatti lehdessä valtavan vastalauseiden myrskyn. Heti vuoden ensimmäisessä numerossa vastalauseen esitti kahdeksan teosofia, joiden mielestä kirja ei missään suhteessa ollut teosofista kirjallisuutta. Tähän vastalauseeseen yhtyi saman tien myös Martti Humu, allekirjoittaen sen täysin. Samassa numerossa oli myös aiheesta arvostelu, joka ei sekään ollut erityisemmin mairitteleva. Kiistan juuret näyttävät olevan siinä, että kirjaa ei haluttu kutsuttavan teosofiseksi kirjallisuudeksi. Sen katsottiin olevan loukkaava sen vuoksi, että teosofisen ihanteen mukaan tulisi pyrkiä himoista kieltäytymiseen tai ainakin niiden hallitsemiseen. Kirjan olemassaoloa tai julkaisua ei haluttu kieltää, mutta sitä ei myöskään haluttu teosofiseen kirjastoon. Sen sisältö oli paikoin liian pöyristyttävää. Seuraavassa lehdessä keskustelu jatkuu vilkkaana, ja ainakin tekstistä päätellen on Palomaan ns. ”punainen kirja” puhuttanut koko teosofista yhteisöä.

Toimituksen edustajana Pekka Ervast kirjoittaa asiasta lehden, Teosofisen kustannusliikkeen ja teosofisen Seuran puolesta, että kirjojen ja artikkelien julkaisusta ei ole vastuussa lehti tai kustannusliike, vaan vain ainoastaan kyseisen tekstin kirjoittaja on sen sisällöstä vastuussa. Lehteä tai kustannusliikettä voi moittia vain ja ainoastaan epäviisaasta julkaisuvalinnasta. Toimitukset ja kustannusliikkeet ovat Ervastin mukaan inhimillisiä laitoksia, jotka eri tavalla voivat käsittää tehtävänsä teosofisen Seuran palveluksessa. Tämä viittaa vahvasti siihen, että toimitus ja kustannusliike ovat saaneet oman osansa ripityksestä koskien Palomaan kirjaa.

Samassa lehdessä, melkein heti perään, kirjoittaa Pekka Ervast oman arvionsa V. Palomaan kirjasta. Hän sanoo: ”...tekisi mieli sanoa surullisen kuuluisaksi tullut ’punainen kirja’. Hieman vallankumoukselliselta se näyttääkin aito sosialismissa ulkoasuunsa, mutta vasta kun kirjan lukee, pääsee selville siitä, kuinka todella vallankumouksellisia ajatuksia se kätkee punaiseen pukuunsa.” Pekka Ervast vastaa kirjaa kohdanneeseen kritiikkiin seuraavasti: ”Omasta puolestani, en hetkeksikään epäile, että teosofian asia olisi minkäänmoisessa vaarassa, koska ’totuus on suuri ja pääsee voitolle’ ...” Pekka Ervast on tyytyväinen, että kirja on aiheuttanut vilkasta mielipiteiden vaihtoa. Hänen mielestään semmoista juuri tarvitaankin teosofisen liikkeen elinvoimaisuuden säilyttämiseksi. Hän muistuttaa, että kaikkia asioita pohdittaessa pääasia on se, että uskaltaa etsiä totuutta järkipäisesti, intohimosta ja kiihkosta vapaalla tavalla. Hän kertoo oman näkökantansa siihen, miksi oli aivan oikein että V. Palomaan kirja julkaistiin teosofisena kirjana. Hän lopettaa kirjoituksensa kertoen, miten paljon työtä Palomaa oli tehnyt teosofian parissa ja kuinka paljon elämää kirjailija oli nähnyt – ja kauanhan hän oli etsinyt totuuttakin. Ervastin mielestä kaikki syytökset kirjan epäsiiveellisydestä raukeavat, kun lukija hetken pohtii kirjoittajan asemaa ja elämäkokemusta.

Vielä Omantunnon numerossa 12 on V. Palomaan puheenvuoro kirjansa puolesta. Toimitus kuitenkin esittää samassa lehdessä, että koska kyseiseen asiaan ei enää uusia näkökulmia löydy, lopetettaisiin asiasta keskustelu lehden sivuilla. Tästä huolimatta vielä Omantunnon seuraavassakin numerossa on juttu sukupuoliasiasta. Asia ratkaistaan Omantunnon numerossa 14, jossa ilmoitetaan, että Teosofinen kirjakauppa ja Kustannusliike on vastaisen pahan välttämiseksi päättänyt olla myymättä kyseistä kirjaa. Huhtikuun 26. päivästä 1906 samaan päivämäärään vuonna 1913 pidetään koko painos kirjasta takavarikossa. Seitsemän vuoden päästä olisi sitten aika päättää uudelleen kirjan kohtalosta.

Toki Omassatunnossa kirjoitettiin muistakin asioista vuoden aikana kuin V. Palomaan kirjasta; jatkuvina teemoina olivat astrologia sekä teosofia ja kirkko. Omantunnon raha-asiat eivät vuoden 1906 edetessä parantuneet niin kuin toimitus oli odottanut. Numerossa 13 toimitus esittää vetoomuksen Omantunnon lukijoille, jotta lehti saataisiin pysymään toiminnassa. Se kuuluttaa, että jos jokainen Omantunnon lukija saisi lehdelle yhden tilaajan lisää, olisi lehden tulevaisuus turvattu. Seuraavassa numerossa lyhyesti todetaan, että ennen tätä julistusta tilaajia lehdellä oli noin tuhat, sekä korjataan edellisen numeron julistusta. Lehti ei tarvitsekaan tuhatta uutta tilaajaa pysyäkseen pystyssä vaan pysyäkseen samankokoisena. Ilman uusia tilaajiakin pärjätään, mutta lehden koko supistetaan puoleen eli 16 -sivuiseksi.

Vuoden 1906 toiseksi viimeisessä numerossa ilmoitetaan Omantunnon ilmestymisen jatkuvan vuoden 1907 samanlaisena ja että tilauksia otetaan myös vastaan. Vielä toimitus esittää toiveen, että saataisiin lehden tilaajamäärä kaksinkertaiseksi, sillä tilaajamäärän kaksinkertaistuessa pystyttäisiin lehden kokoa kasvattamaan ja sitä pystyttäisiin julkaisemaan juuri niin kuin tahdottaisiin. Vuoden viimeisessä lehdessä toimitus katsoo jo tulevaisuuteen kertoen vuoden 1907 tapahtumista. Vuosi 1906 on ollut lehden kannalta hyvä ja toimitus on oppinut paljon, joten vuoteen 1907 on hyvä siirtyä.

Omatunto väistyy Tietäjän edestä

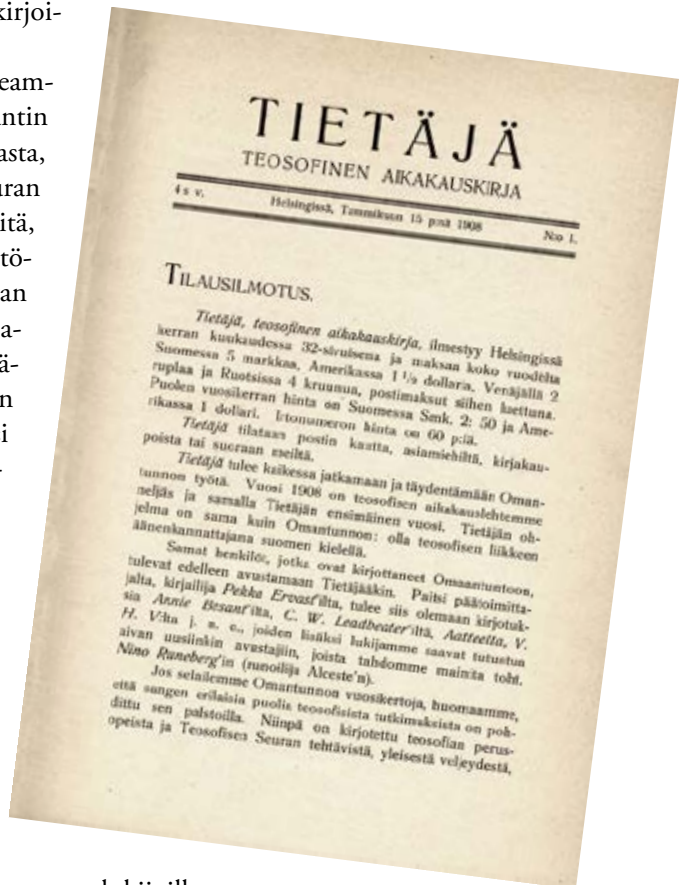
Vuonna 1907 Omantunnon ohjelma pysyy samana kuin aikaisempinakin vuosina. Pääteemoina Pekka Ervast on ajatellut neljää eri teemaa. Ensimmäisenä on kysymys siitä, mitä uusia näkökohtia käytännöllisen elämän suhteen jälleensyntyminen tarjoaa. Toiseksi pohditaan sitä, mitä on salatiede ja kuinka voidaan kehittyä salatieteilijöiksi. Kolmantena kohtana Ervast nostaa esille kysymyksen siitä, mitä vainajat salatieteellisten tutkimusten nojalla itse ajattelevat kuolemanjälkeisestä elämästä. Neljäs teema käsittelee jokapäiväistä elämää ja ennen kaikkea sitä, mitä tulisi syödä. Toimitus toivoi myös tilaa jäävän sille, mitä vertaileva uskontotutkimus opettaa. Tietenkin samat

vakituiset palstat, kirja-arvostelut jne. pitivät myös paikkansa, ja myös vuonna 1906 aloitettu Leadbeaterin kirjoitussarja ”Näkymättömiä auttajia” jatkuu. Uudistuksena lehden ulkoasuun vuosi tuo sille kansilehden. Vuoden 1907 aikana lehdessä näkyy myös hallinto selvästi. Vuoden aikana perustettiin Teosofisen Seuran Suomalainen Osasto ja valittiin koko seuralle uusi presidentti, joten näistä asioista kirjoitettiin myös paljon.

Lehdessä käsitellään myös useamassa numerossa Annie Besantin kantaa Teosofisen Seuran perustasta, joka on herättänyt monissa seuran jäsenissä ihmetystä ja huolta siitä, että tämä uusi kanta johtaa siveettömyyteen ja leväperäisyyteen seuran sisällä. Kiista koski C. W. Leadbeateria, joka oli eronnut seurasta epä-siveellisen käytöksen takia. Hän erosi itse, mutta jos näin ei olisi käynyt, hänet olisi erotettu. Leadbeater oli yksi Teosofisen Seuran kunnioitetuimmista jäsenistä, ja hänen erottamisensa oli ainakin Aate-nimimerkin mukaan suuri menetys seuralle. Annie Besantin kohua herättänyt kirjoitus koski sitä, että hänen mielestään Leadbeater oli vain tehnyt kauhean virheen eikä sen takia ollut ansainnut tulla erotuksi.

Lehden numerossa 5 on toimituksen avoin kirje Omantunnon lukijoille lehden vakavasta taloudellisesta tilanteesta. Vuonna 1906 lehti oli tuottanut yli 700 markkaa tappiota, ja vuoden 1907 aikana tappio kasvaisi vielä paljon suuremmaksi. Jälleen kerran toimitus pyytää jokaista tilaajaa hankkimaan lehdelle yhden tilaajan lisää, jotta lehti ei ”nääntyisi nälkään”. Jos näin saataisiin Omantunnon tilaajamäärä kaksinkertaistettua, olisi lehden taloudellinen tilanne turvattu. ”Nyt on kevät, nyt on toiveiden aika! Älkää antako kesän tehdä toiveita tyhjäksi. Kiiruhtakaa toimintaan. Ojentakaa auttava käsi ystävälle, joka on sen tarpeessa. Totuuden täytyy voittaa.” Näin lopettaa vetoomuksen Pekka Ervast.

Kuitenkin oli Omantunto tullut tiensä päähän. Vuosi 1907 jäi lehden viimeiseksi,

ainakin sillä nimellä. Lehden nimi olisi vuoden 1908 alusta Tietäjä, Teosofinen aikakauskirja. Paljon lehden sivuilla oli tapahtunut, mutta uudistumisen aika oli tullut.

Lähteet:

Suomen Painoylihallituksen asiakirjat koskien Omatunto-nimistä lehteä, sekä Teosofista Kirjakauppaa ja Kustannusliikettä.

Uusi aika – lehti 1900–1901

Omatunto, Teosofinen aikakauslehti, vuosikerrat 1905–1907

Ervast, Pekka: Toimittajalta I-III

Mela, Aimo: Pekka Ervast

Gullman, Erik: Pekka Ervastin elämäntyön pääkohdat

Pohjanmaa, Atte: Suomen Teosofinen Seura 30v

Ruusu -Risti -lehden vuosikerta 1924

Albert Schweitzerin ajatuksia

Mitä vanhemmiksi tulemme, sitä selvemmin tajuamme, että saamme todellista voimaa ja onnea ainoastaan niiltä ihmisiltä, jotka merkitsevät meille jotain henkisessä mielessä. Olivatpa he lähellä meitä tai kaukana, olivatpa he elossa tai jo vainajia, tarvitsemme heitä oppaiksi elämämme taipaleella. Se luontainen hyvyys, joka meissä piilee, toteutuu elämässämme ja toimissamme vain silloin, kun he ovat hengessä lähellä meitä.

Valkoinen valo muodostuu värillisistä säteistä, ja aivan samalla tavoin sisältyvät elämän kunnioittamiseen kaikki etiikan komponentit: rakkaus, ystävällisyys, myötätunto, ymmärtämys, myötäeläminen, rauhantahto, kyky anteeksiantamiseen.

Nykyajan ihmiset kaipaavat syvästi rauhaa. Kun ihmisen sielu on kauttaaltaan todellisen rauhanmielen hallitsema, tästä muodostuu sisäisen kokemuksen tila, joka voi saada aikaan mitä tahansa. Ihmiskunta voi pelastua tuholta ainoastaan siinä tapauksessa, että tuo kokemus todella syntyy, että rauhanmieli herää ja valloittaa ihmiset.

Meidän kaikkien tulee tulla sinuiksi kuoleman ajatuksen kanssa mikäli haluamme kehittyä todella hyviksi ihmisiksi. Meidän ei tarvitse ajatella kuolemaa joka päivä ja joka hetki. Mutta kun tulemme elämän poluilla sellaiseen selkeyden maisemaan, jossa näköesteet väistyvät ja näemme kaukana hämmöttävän kuvan suoraan edessämme, alkäämme sulkeko silmiämme. Pysähtykäämme hetkeksi katsomaan kaukaisuuteen ja jatkakaamme sitten matkaamme.

100 vuoden takaa

Yhtä kaikki asketismi sanan järjellisessä merkityksessä ei ole itsensä kiduttamista. Itsensä kiduttaminen voi päin vastoin, samoin kuin itsensä hemmotteleminen, kehittää ihmistä väärään suuntaan: jos jälkimmäinen kehittää hänen nautinnonhimoaan, saattaa edellinen kasvattaa hänen vallanhimoaan – ja nautinnon- ja vallanhimo ovat juuri ne kaksi tummaa varjoa, jotka valkoisen ja mustan magian tienhaarassa estävät häntä näkemästä. Mutta mitä sitten on varsinainen asketismi? Kreikkalainen sana askeosis merkitsee yksinkertaisesti harjoittelua. Ja se harjoittelu, josta on kysymys kaidalla tiellä, on ennen kaikkea oman itsekkyytensä voittamista. Ei mitään itsensä kiduttamista ulkonaisessa merkityksessä, vaan sisäistä valvontaa, sisäistä taistelua, pyrkimystä epäitsekkyyteen. Asketismi, joka ei vaadi mitään ulkonaisia temppuja, ei erakkoelämää eikä munkkiluostaria – vaikka toiselta puolen tietysti munkki ja erakkokin voivat olla todellisia askeetteja – vaan itsensä harjoittamista kaikessa hyvässä ja epäitsekkyydessä, saattaa tapahtua – ja nykyaikana sangen mukavasti tapahtuukin – keskellä jokapäiväisen elämän touhua ja pikku huolia.

Tätä harjoittelua voimme syystä kutsua asketismin negatiiviseksi puoleksi. Positiivista asketismia taas on se älyllis–ruumiillinen harjoittelu, jonka tarkoituksena on puhdistaa ihmisen käyttövälineitä: mentaalista, astraalista ja fyysistä ruumista. Tässä harjoittelussa noudatetaan monenlaisia järjestelmiä. Madame Blavatsky on edellä mainitussa artikkelissaan maininnut muutamia tämänlaatuisia sääntöjä. Näitä asioita otamme vielä puheeksi useita kertoja tämän vuoden Omassatunnossa ja esitämme vielä toisenlaisia harjoitussääntöjä.

Askeettisen harjoittelun kokonaistuloksena on, että ihminen kasvaa yhä itse-tietoisemmaksi henkisesti, että hän lähenemistään lähenee jumalaa, kuolematomuutta ja kaikkia salaisia voimia. Jos siis tällä tavalla asketismia harjoittaen eteneimme kaidalla tiellä, lähestymme vähitellen elämän portteja. Ja kuta lähemmäksi niitä me joudumme, sitä selvemmin aavistamme, mitä salaisia voimia niiden takana piilee. Odottamattamme koittaakin päivä, jolloin seisomme porttien luona ja eteemme avautuu Elämän Tie – kaksi tietä, joista toinen vie oikealle, toinen vasemmalle. Mutta meidän sydämemme täyttyy sanomattomalla riemulla ja kiitollisuudella, sillä vasen ei meitä houkuttele! Olemme jo ennen tottuneet valitsemaan oikein – ja nyt kiiruhdamme eteenpäin epäroimättä, sivulle vilkaisematta kohti kultaista temppeliä, josta korviimme kajahtaa taivaallisten kuorojen iloa uhkuvat tervehdysinfoniat.

Pekka Ervast

100 vuoden takaa

Avoin kirje Omantunnon lukijoille

Veljet ja sisaret! Luotan siihen, että te rakastatte tätä lehteä teosofisen maailmankatsomuksen suomalaisena äänenkannattajana ja tulkkina; luotan siihen, että teidän silmänne ovat auenneet näkemään sen valon, jonka teosofia luo elämään ja kuolemaan; olen varma siitä, että tekin olette tunteneet sen rauhan, joka seuraa totuuden näkemystä, ja sen kiitollisen ilon, joka täyttää ihmisen sydämen, kun hän ymmärtää lauseen: »te olette maailman valkeus». Olen vakuutettu siitä, että olette valmiit tekemään minkä voitte Omantunnon hyväksi, ja käännyn kaikkien teidän puoleenne kuin ystävien puoleen.

Tietäkää siis, että tämä meidän Omatuntontomme ei kannata taloudellisesti. Monet teistä ehkä luulevat, että tämä on melkoisen hyvä afääri, tietämättä kuinka paljon yksityisiä uhrauksia se kysyy. Ajatelkaa sitä työtä, jota tehdään lehteä toimitettaessa, ja ajatelkaa, että tämä kaikki tehdään iloisesti. Ja onhan kuitenkin sanottu, että »työmies ansaitsee palkkansa». Mutta ei siinä kyllin. Yksityisistä ponnistuksista huolimatta Omatunto käy tappiolla. Viime vuoden tappio oli yli 700 markkaa ja tämän vuoden tappio tulee vielä paljon suuremmaksi, vaikka pienentäisimmekin lehtemme kokoa. Ja yhtä kaikki on niitä, jotka valittavat tilausmaksun suuruutta!

Jos tässä nyt olisi kysymyksessä tavallinen rahallinen hanke, voisimme tietysti ajatella: »Yritys ei kannata, siis lopettakaamme. Antakaamme lehden kuolla».

Mutta kuinka saattaisimme niin ajatella? Vai onko Omatunto teidän mielestänne siksi huonosti suorittanut tehtävänsä, ettei se ole ansainnut elää? Sen tehtävä ja tarkoitus on korkea, ja kuinka paljon hyvin menestyviä lehtiä on maailmassa, joiden tarkoitusperä on suorastaan mitätön! Minä en soisi, että Omatunto nääntyisi nälkään; uskon sen kannattamaan asiaan ja uskon, että Omatunto on tarpeellinen ja paikallaan, niin kauan kuin ei ole suomen kielellä parempaa teosofian äänenkannattajaa.

Sen tähden luotan siihen, että te, veljet ja sisaret, mielellänne teette sen, minkä nyt teille ehdotan:

Jokainen teistä hankkii Omalletunnolle yhden vuositilaajan lisää, joko siten, että saatte jonkun ystävän tai tuttavan tilaamaan, tahi siten, että tilaatte itse yhden vuosikerran esim. lahjaksi jollekin ystävällenne. Siten Omatunto leviää ja sen taloudellinen ahdinko poistuu.

Tämän numeron mukana seuraa tilauslippu. Parasta on, jos siihen kirjoitatte uuden tilaajan nimen ja lähetätte lapun ynnä rahan Teosofiseen Kirjakauppaan ja Kustannusliikkeeseen, Mikonkatu 11, Helsinki. Toinen mahdollisuus on, että palautatte lapun varustettuna tilaajan nimellä avonaisessa 5 pennin kuoressa, jolloin jo ilmes-

tyneet numerot ensi tilassa lähetetään jälkivaatimuksella; tätä ,jälkimmäistä keinoa voitte varsinkin käyttää, jos otatte lehden omalle nimellenne.

Jos tällä tavalla Omantunnon tilaajamäärä kasvaa kahdenkertaiseksi, on sen taloudellinen asema taattu. Tarvitseeko minun mainitakaan, kuinka sydämellinen on silloin oleva kaikkien työntekijäin ilo? Meidän rakas Omatuntomme saa ilmestyä edelleenkin 28 à 32 -sivuisena, kansilehteä lukematta, ja pohtia palstoillaan niitä monenlaatuista tärkeitä kysymyksiä, joita teosofia valollaan valaisee. Ja tietysti tekin, rakkaat lukijat, olette siitä mielissänne?

Nyt on kevät, nyt on toiveiden aika! Älkää antako kesän tehdä toiveita tyhjiksi. Kiiruhtakaa toimintaan. Ojentakaa auttava käsi ystävälle, joka on sen tarpeessa. Toisuuden täytyy voittaa. Veljellisesti tervehtien teidän

Pekka Ervast.

PAHAN EVOLUUTIO

OHJELMASSA

Keskustelujen alustukset

☐ **AATTEIDEN HARHA, Aija Tuukkala**

☐ **ULKOISTETTU PAHA, Henry Sajo**

☐ **TOTUUS PAHASTA, Yrjö Kumila**

Runsas taiteellinen ohjelma

Kirjapöytä ☐ **Kahvit, sämpylä ja pulla 5€**

Määrältään vapaaehtoinen pääsymaksu

Järjestäjänä YHTEISTYÖRYHMÄ

Balderin salilla lauantaina 28.4. 2007 klo 11-15
Aleksanterinkatu 12 00170 Helsinki

Ruusu-Risti Tapahdumakalenteri

kevät 2007

HELSINKI

Merimiehenkatu 31 Helsinki

Yleisöesitelmät keväällä 2007 sunnuntaisin klo 12.00

4.3 Jarmo Ikola:	Minuuden mysteeri
11.3 Sauli Siekkinen:	Kuolema ja uudestisyntyminen – varhaiskristilliset ja egyptiläiset mysteerit
18.3 Anna-Maija Raeste:	Kaikuja Deepak Chopran salaisuuksien kirjasta
25.3 Paula Ylä-Hokkala:	Tie Kristusrakkauteen
1.4 Mauri Lehtovirta:	Aihe ilmoitetaan myöhemmin
8.4 Pääsiäismatinea:	Erillinen ohjelma
15.4 Rauno Rinkinen:	Henkinen tieto
22.4 Mikko Romppanen:	Aihe ilmoitetaan myöhemmin
29.4 Jukka Sarno:	Anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä he tekevät
6.5 Jarmo Anttila:	Gnostikot, ajanlaskun alun ruusuristiläiset
13.5 Valkoisen Lootuskukan juhla Balderin salilla:	Erillinen ohjelma

Kaikille avoin

RUUSU-RISTIN ETSIJÄINPIIRI

Helsingin temppelillä Merimiehenkatu 31

Kevätkaudella 2007 maanantaisin klo 18.30

22.1, 5.2, 19.2, 5.3, 19.3, 16.4, 7.5 & 14.5

Käynti pääovesta

Tiedustelut: Esko Keitaanranta, puh: 09-144 707,

Jari Jokilehto, puh: 044-341 3190

Kaikille avoin

MEDITAATIORYHMÄ

Helsingin temppelillä Merimiehenkatu 31

Kevätkaudella 2007 alkaen sunnuntaina 21.1

sunnuntaisin klo 10.30 sekä tiistaisin klo 19.30

Käynti sivuovesta

Tiedustelut: Jarmo Ikola gsm: 050-5111 773

ESITELMÄT TAMPEREELLA

Esitelmät pääkirjasto Metsossa sunnuntaisin klo 13.00, ls. 2

18.3. Kuinka tulen onnelliseksi, Jarmo Anttila

22.4. Shintolaisuus, Rauno Rinkinen

Etsijäin piiri kokoontuu Ruusu-Ristin toimitiloissa

Pinninkatu 42 A 23 keskiviikkoisin klo 18.00

17.1., 31.1., 14.2., 28.2., 14.3., 28.3., 11.4., 25.4.

ESITELMÄT HYVINKÄÄLLÄ

Hyvinkään taidemuseo, Yrjönhuone 2. krs klo 13.00

4.3. Kohti vuotta 2012, Marjaana Beddard

8.4. Opi toteuttamaan unelmasi, Tarja Miettinen

Keskustelupiirit keskiviikkoisin 21.2, 28.3, 25.4. klo 18.30 Yrjönhuoneella

ESITELMÄT JYVÄSKYLÄSSÄ

Ruusu-Risti temppelillä Aittokalliontie 3

18.3. klo 13.00 Suomalainen salatiede, Jari Jokilehto

22.4. klo 13.00 Kuinka tullaan onnelliseksi? Jarmo Anttila

la 19.5. klo 11.00! Opi toteuttamaan unelmasi, Tarja Miettinen

Jooga: Joka tiistai alkaen 9.1.07 klo 16.00-17.30. Osallistumismaksu 25 euroa/kevätkausi. Ohjaaja Liilia Siiberg, puh. 014-677004 ja 050-9111377. Oma alusta mukaan.

Lukupiiri: Joka toinen keskiviikko alkaen 17.1.07 klo 19.00. Vetäjinä Pekka Kivikäs ja Terttu Wiio 040-5795730.

23-25.3.07 Laulava Ihminen-kurssi, vetäjänä Anna Degerman

Pe klo 18-20, la klo 10-18, su klo 10-15. Kurssin hinta 80 € (opis, tyött, eläk, rr 55 €), sisältää lounaat ja kahvitukset.

Lisätietoja ja ilmoittautumiset: vera.braysy@pp.inet.fi tai 050-358 1915/Vera.

19-20.5.07 Aarrekartta - muuta unelmiasi todeksi! -kurssi, vetäjänä Tarja Miettinen

La esitelmä klo 11-12 ja kurssi klo 12-18 sekä su klo 10-16. Kurssin hinta: 100 € (opisk, työttöm 60 €). Kurssimateriaali sekä kahvi/tee sisältyy hintaan, omat eväät mukaan muuten.

Lisätietoja ja ilmoittautumiset: tarjami@luukku.com tai 050-431 4966/Tarja. www.ikira.profiili.fi

ESITELMÄT SIILINJÄRVELLÄ

Asematie 12, 71800 Siilinjärvi, sunnuntaisin klo 13.00

04.03. Hurahtamisesta valaistumiseen, Mauri Lehtovirta

15.04. Karma ja kokemuksen pakko, Jukka Sarno

13.05. Äidin ääni, Terttu Wiio

Keskusteluilta tiistaina klo 18.00 - 19.30 30.01, 20.02, 20.03, 24.04 ja 22.05

Sunnuntaisin ” hiljainen hetki ” klo 10.30 - 11.00

Tiedustelut: 041 451 0590 www.ruusuristi.net